

De heer voorzitter

Dames en Heren Collega's,

Op onze banken vinden wij een boekje, uitgegeven door collega Sylvain Lockefeer, waarmee ik hem ook feliciteer, "In februari zingt de lijstster".

Ik zou zeggen : "Wij zijn vandaag 30 november en ik heb er net ook nog één gehoord."

Collega, hartelijk gelukgewenst met uw boekje geschreven over wat men kan beleven in zijn regio.

Bij deze is dit namens mijzelf zeer warm aanbevolen aan iedereen.

WATERBEHEERSING

De heer Couckuyt

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Tijdens de provincieraad van 14 juni 2000 heeft de bestendige deputatie, na vraagstelling van collega De Meerleer, toegezegd haar verantwoordelijkheid te zullen nemen in de problematiek van de wateroverlast in de Denderstreek.

Concreet in dit geval ging men meewerken aan oplossingen om de overstromingen in de polder Beneden-Dender aan te pakken.

De verwachting is dat er zich ook deze winter opnieuw problemen gaan voordoen en de angst bij de betrokken bewoners is dan ook groot.

De deputatie stelde maatregelen voor op korte en langere termijn.

Gezien elk uitstel in deze zaak schade kan berokkenen, stelt zich de vraag of er reeds een concreet actieplan is en of men het gebeurlijk actieplan nu reeds kan begroten ?

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zal antwoorden op de tussenkomsten van de interpellanten in de volgorde waarin ze aan bod geweest zijn. Ik start dus mijn repliek met de tussenkomst van collega De Loor in verband met zijn voorstel van de derdebetalersregeling voor –18-jarigen.

Het voorstel van collega De Loor met betrekking tot samenwerking met De Lijn om het openbaar vervoer voor –18-jarigen aan gereduceerd tarief, of gratis, mogelijk te maken, valt onder de zogenaamde derdebetalersregelingen, waarvan er een tweetal jaren geleden een heel pakket zijn uitgewerkt door de toenmalige minister voor Mobiliteit - met de steun uiteraard van de Vlaamse regering – Steve Stevaert. In 1999 hebben we trouwens drie steden/gemeenten van Oost-Vlaanderen ondersteund die er als de kippen bij waren om voor een gedeelte van hun inwoners, met name voor de 65-plussers, de regeling in te voeren. Het ging toen om Gent, Dendermonde en Kruikebeke. Deze gemeenten treden daarbij op als derdebetalers.

De provincie achtte het toen opportuun om deze voorbeeldprojecten een duwtje in de rug te geven, maar eind 1999 is het Vlaams Gewest met het initiatief op de proppen gekomen om dat te veralgemenen naar alle 65-plussers toe. Ze stelde dat tegen 2002 alle Vlaamse gemeenten over een dergelijk systeem zouden beschikken. Hierdoor vielen uiteraard de initiatieven van de gemeenten weg, althans voor wat de 65-plussers betreft, en daardoor verviel meteen ook de tussenkomst die wij als provincie voor dergelijke initiatieven in Oost-Vlaamse steden en gemeenten hadden voorzien.

Daarnaast zijn er uiteraard nog een aantal derdebetalersregelingen van toepassing op diverse doelgroepen en leeftijden.

Ik kan het lijstje aflopen, maar ik denk dat toentertijd ieder van ons vanuit de public relations-dienst van De Lijn alle mogelijke voorstellen heeft gekregen. Ik zal ze dus niet overlopen, Mijnheer de Voorzitter.

Dat neemt niet weg dat heel wat van deze initiatieven van toepassing zijn op jongeren en die wil ik toch wel eens in het bijzonder aanraken.

DEBATTEN

De Lijn maakt hierbij expliciet onderscheid tussen de zogenaamde –18-jarigen en gebruikt als scharnierleeftijden 0-jarigen, uiteraard, 6-, 12-, 25-, 60- en 65-jarigen om onze bevolking naar mobiliteit toe in bepaalde doelgroepen te gaan onderverdelen.

Niettemin valt de groep van –18-jarigen nu reeds onder volgende initiatieven, met name :

- er zijn de “Buzzy”-abonnements voor –25-jarigen - de voormalige schoolabonnements, zeg maar – met de regeling waarbij een korting van 20 % wordt gegeven vanaf het tweede kind van een gezin en er vanaf een derde kind in een gezin een gratis abonnement wordt verstrekt.

Voor Merelbeke, Sint-Niklaas en Kluisbergen komt het gemeentebestuur trouwens voor dit soort van initiatief tussen als derdebetaler ;

- voor de leeftijdsgroep van 0- tot 6-jarigen is er gratis vervoer ;
- voor de groep van 6- tot 11-jarigen is het gratis in Gent, Kruikebeke en Dendermonde, waar de gemeente terug optreedt als derdebetaler ;

Dan zijn er nog twee bijzonderheden :

- de groep van 6- tot 12-jarigen in het bezit van de 75 %-kaart van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen kunnen gratis een lijnpas krijgen ;
- vier kinderen tussen 6 en 11 die begeleid worden door een abonnee genieten diezelfde faciliteiten.

Vanaf 1 juli 2001 treedt er trouwens een nieuwe abonnementsregeling in werking die voor de groep die collega De Loor heeft voorgesteld bijzonder belangrijk is. Het is namelijk zo dat jongeren van minder dan 25 jaar van dan af voor een voordeeltarief van 600 BEF per jaar op het gehele net van De Lijn – dus het gehele Vlaamse grondgebied – zullen kunnen rondtoeren. Met andere woorden, vanaf 1 juli zullen alle – 25-jarigen zich in Vlaanderen kunnen verplaatsten, althans via De Lijn.

Ik dacht dat hiermee moet aangetoond zijn dat wat de gereduceerde tarieven betreft De Lijn reeds heel wat initiatieven lopende heeft die voor een stuk het voorgestelde initiatief ondergraven.

Ik heb nog enkele bedenkingen bij het voorstel.

Ik heb hier een berekening - maar die is nogal technisch, Mijnheer de Voorzitter - naar de kostprijs toe. Het komt erop neer dat indien men het voorstel zou willen veralgemenen naar gratis rijden voor – 25-jarigen in alle gemeenten van Oost-Vlaanderen, de gemiddelde prijs rond 1 000 000 BEF zal schommelen.

Dat betekent dat de totale kostprijs – dik en dun, groot en klein, voor Gent tot de kleinste gemeente van Oost-Vlaanderen – 65 000 000 BEF zal bedragen.

Er is nog een tweede bedenking voor wat de doelgroep van de –18-jarigen betreft.

Deze doelgroep bijkomend ondersteunen kan interessant lijken vanuit het mobiliteitsoogpunt. Het openbaar vervoer gebruiken is een gewoonte en men kan daar inderdaad niet vroeg genoeg mee beginnen. Het was trouwens één van de argumenten die we destijds gebruikt hebben om het voorstel te doen naar de respectievelijke gemeenten die toen voor bepaalde doelgroepen gratis vervoer, ook voor hun jeugd, gingen organiseren.

Anderzijds bestaan er reeds verschillende initiatieven en bovendien betreft het een doelgroep van jonge mensen waarvan kan verondersteld worden dat ze fysisch sterk genoeg zijn, aangewezen zijn eigenlijk, om zich per fiets te verplaatsen.

Initiatieven rond openbaar vervoer verdienen uiteraard de nodige aandacht, zeker vanuit het provinciebestuur, maar de financiële bijdragen moeten naar ons gevoel toch wel fundamentele bijdragen kunnen leveren aan het openbaar vervoer en het gebruik ervan.

In dat geval moet aan ernstige bedragen gedacht worden, anders is men eerder bezig met giften, schenkingen in plaats van met grondige oplossingen, ook financieel ook.

Daarvan uitgaande - gezien dus de vrij hoge prijs en de moeilijkheden waarmee deze prijs valt in te schatten, gezien de inschatting van de eerder geringe effectiviteit ook naast de andere initiatieven, gezien ook de initiatieven die er door De Lijn zelf zijn genomen en gezien de fysieke conditie van deze doelgroep en het alternatief vervoermiddel de fiets – denk ik dat deze doelgroep niet direct in de eerste plaats degene is waaraan wij ons nog eens bijkomend moeten interesseren.

De nadruk in het provinciaal mobiliteitsbeleid voor deze doelgroep ligt meer op faciliteiten voor fietsers en het fietsgebruik. Ik dacht dat we dat dan ook eerder moeten stimuleren dan het gratis vervoer voor die – 18-jarigen te gaan verzorgen, supplementair naast datgene wat er al gebeurt.

De aandacht voor het openbaar vervoer gaat in het provinciaal mobiliteitsbeleid voornamelijk naar het woon/werk-verkeer. Initiatieven die het autogebruik in het woon/werk-verkeer verminderen ten voordele van het openbaar vervoer worden van zeer nabij opgevolgd. Wij doen dat via de gemeentelijke mobiliteitsplannen, via bedrijfsvervoersplannen en ook via concrete maatregelen.

Ik dacht dat het initiatief zeker lovenswaardig is, maar het is niet dé prioriteit waar wij de toch wel weinige middelen die wij hebben zouden moeten aan besteden.

Ik ga dan naar de tweede interpellant, Mijnheer de Voorzitter, met name mevrouw Bottequin voor wat betreft haar voorstel een fietsersbrug aan te brengen over De Lieve om op die manier het de scholieren mogelijk te maken via een veiliger fietsweg de school te bereiken vanuit een welbepaalde woonwijk. De Lieve is een provinciaal kanaal dat valt onder het beheer van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Dat is trouwens de reden waarom men zich wellicht in de eerste plaats ook naar de Administratie Waterwegen en Zeeschelde heeft gericht. Maar die heeft bedankt voor de tussenkomst en heeft gezegd: "Wij hebben daar niets op tegen, maar u moet zich wenden tot onze collega's van de Wegendienst."

Ik weet niet of dat ondertussen gebeurd is, maar ik heb daar geen verdere informatie over vanuit het departement Leefmilieu en Infrastructuur van het Vlaamse Gewest. Die zouden dus in de eerste plaats kunnen subsidiëren.

Wij kunnen dat uiteraard ook doen, maar ik zit een beetje met het probleem dat als wij specifiek voor een probleem van één gemeente en één school gaan tussenkomen, wij er morgen 65 zullen aan de deur hebben. En uit de tussenkomsten blijkt ook dat de straat het dichtstbij voor alle provincieraadsleden de meest belangrijke is. Op bepaalde momenten is dat uiteraard vanzelfsprekend en ligt dat voor de hand, namelijk bij verkiezingen en vlak erna, maar wij zijn hier om onze middelen op een hoger echelon te gaan besteden en om provinciale noden te gaan lenigen in plaats van gemeentelijke.

Dat neemt niet weg dat het initiatief het onderzoeken waard is. Ik zal het dus laten bekijken, ook op de efficiëntie ervan. U hebt, Mevrouw, een aantal leerlingen vermeld, dus we moeten afwegen of we de investering - desnoods samen met de gemeente, want het zou toch wel het minste zijn dat de gemeente meefinanciert alsook dat het Vlaams Gewest een stukje bijdraagt - eventueel via onze subsidiëring van fietspaden, die we dan toch overal doen, kunnen waarmaken. Dan is dit binnen het kader van een provinciaal initiatief en zouden wij eventueel een stuk kunnen bijleggen.

Ik ken de streek uiteraard niet, maar bij het bekijken van het plannetje is er mij toch wel iets opgevallen. Het is namelijk zo dat het brugje dat we zouden aanleggen het probleem niet helemaal oplost, want de gevaarlijke weg die u hebt geschetst, en waarop nogal wat zwaar transport zou zitten, moet uiteindelijk voor het laatste deel toch nog worden genomen. Het probleem is dan ook maar gedeeltelijk opgelost. Ik heb mij ook de vraag gesteld of het in de andere richting rijden, in de richting Kuitenbergbrug rijden geen oplossing is, want dan komt men ook aan de overkant van De Lieve. Ik dacht dat de afstand niet groot is, dat men hoogstens een paar honderd meter moet omrijden om aan de andere kant van De Lieve te komen en dat men vanaf die brug een veilig fietspad heeft om te belanden op de plaats waar wij een brug zouden gaan leggen. Wij moeten ons ook eens afvragen of het sop de kool wel waard is en of wij niet tegen die kinderen moet zeggen: "In plaats van direct links af te slaan, fiets eerst 100 meter naar rechts. Daar is er een brug en dan kunt u veilig fietsen langs De Lieve."

Wat de andere fietsbrug betreft waarover collega Maes heeft gesproken, kan ik hetzelfde zeggen.

Onze diensten zeggen dat én de weg én de waterloop op het niveau van Vlaanderen zitten. Wij mogen daar niet aankomen. Het is altijd degene die de waterloop beheert die verantwoordelijk is voor de doorsteek. In dit geval is het een waterloop van eerste categorie, dus is het Vlaams Gewest verantwoordelijk voor de waterloop. Zij zullen dus ja of neen moeten zeggen.

Ook hier kan ik herhalen wat ik daarjuist gezegd heb, namelijk dat het een plaatselijk probleem is. Misschien kunnen we het oplossen.

Wij kunnen de bedenking maken naar het Vlaams niveau toe om de zaak eens te bekijken in hoever het Vlaams Gewest dit kan financieren, dit door middelen samen te brengen, eventueel samen met ons en ook via het subsidiereglement voor ofwel de gewone fietspaden ofwel de langeafstandsfietspaden.

Ik maak ook van de gelegenheid gebruik om collega Lockefeer erop te wijzen dat rond zijn voorstel om een alternatieve fietsroute parallel aan de A11 Antwerpen/Knokke tussen Vrasene en Wachtebeke te realiseren, en waarvan wij hem op 8 mei gezegd hebben dat wij dat gingen bekijken, al het één en ander is gebeurd.

Het blijkt zo te zijn dat de NMBS de toestemming moet verlenen voor het gebruik van het tracé te Moerbeke. Alle betrokken gemeentebesturen moeten zorgen voor de ingebruikname van de wegzate en er is nog van geen enkele initiatief vernomen. Met het Vlaams gewest moet overleg gepleegd worden nopens het in gebruik nemen van de dijk, want ook daar is er nog geen toestemming voor. En ten slotte zitten we nog met twee enorme problemen, met name dat de gemeenten Wachtebeke en Moerbeke nog niet zijn opgestart met hun mobiliteitsplannen.

U ziet welke dingen er nog allemaal moeten gebeuren vooraleer wij zo ver zijn.

DEBATTEN

Wij hebben in het kader van onze mobiliteitscel het initiatief verder onderzocht.

Wij hadden daar eigenlijk al een fietsroute die bijna parallel loopt met datgene wat u hebt voorgesteld, zij het dat men daar kan kiezen hetzij voor het ene hetzij voor het andere project.

Er is nu nog een derde initiatief bijgekomen op voorstel van het Vlaams Gewest. De voorbeelden liggen klaar en kunnen nu besproken worden. Het zal er natuurlijk op aan komen van daar het meest geschikte uit te kiezen. Maar ik denk dat de twee alternatieven - datgene binnen ons oorspronkelijk provinciaal fietsplan en het nieuwe dat in samenwerking met het Vlaams Gewest is uitgewerkt –meer kans maken om vlug gerealiseerd te worden dan het voorstel dat collega Lockefeer destijds heeft gedaan.

Mijnheer de Voorzitter, dat brengt mij bij collega Waterschoot en zijn interpellatie omtrent de verbeteringswerken te Stekene in de doortocht van Kemzeke.

Ook hier weer dezelfde bedenking.

Moesten wij ons als provincie al te vaak en al te diepzinnig gaan bemoeien met allerlei mogelijke ontwerpen, inrichting van wegens, enz... ook van onze eigen provinciale wegen, in elk van de gemeenten, zou men op ons schieten en zeggen : "Ze zijn daar weer. Die gasten van de provincie gaan ons weer eens komen zeggen hoe wij het moeten doen."

Dat is de kritiek die men hoort. Wij slepen nog altijd het imago met ons mee van buiten uit van 'die "ambetanterikken" die vanuit de provincie, vanuit Gent, de voorgedij, ons in het oog houden en betuttelend optreden'.

Wat doen wij dus ?

Bij elk van die ontwerpen gaan wij naar de gemeente en vragen aan het gemeentebestuur om het voorstel van onze technische dienst te bekijken. Wij zeggen daar : "Wil dit eens bekijken. Raadpleeg uw inwoners. Neem uw technische dienst onder de arm en zeg ons dan wat we moeten doen."

Dat is hier in casu allemaal gebeurd.

Ik dacht, Mijnheer Waterschoot, dat u ook gemeenteraadslid bent, tenzij ik mij vergis. De gemeente is hierbij geraadpleegd. Zij heeft het ontwerp als dusdanig goedgekeurd, dit met alle zaken zoals ze momenteel voorliggen. Allicht zal niet iedereen gelukkig zijn, want men kan niet iedereen gelukkig maken. Er zullen wel altijd verbeteringen mogelijk zijn.

Ik heb hier een aantal technische antwoorden - die ik ook niet zelf schrijf, maar waar ik bij de specialisten voor terecht kan en de technische dienst mij zegt hoe ik u kan antwoorden - naar de middenberm toe.

Het is het één of het ander.

Als men een middenberm legt in een tweevaksweg dan heeft men daardoor meer veiligheid, tenzij men door de middenberm gaat vliegen. Maar normaliter blijft men op het eigen rijvak, kan men niet gaan voorbijsteken waardoor men een hogere veiligheid krijgt. Dat is het voordeel.

Wat is dan het nadeel ?

Het nadeel is dat degene die aan de rechterkant rijdt en aan de linkerkant woont een eindje verder moet rijden om zich te keren om zodoende in zijn garage te rijden.

Ofwel is het een middenberm ofwel is het geen middenberm. En het één is veilig en het ander is dan niet veilig. Maar men moet weten wat men wil.

Toen heeft men ons gezegd : "Leg daar een middenberm."

Wat betreft het wegvallen van een aantal parkeerplaatsen zijn wij het allemaal samen eens : liefst zo weinig mogelijk met de auto. Maar ik heb straks nog een ander voorbeeld voor collega De Loor ook.

U moet nu eens naar een gemeente gaan nadat u iedereen hebt geraadpleegd en dan zeggen : "En nu schaf ik een parkeerplaats af." Ik nodig u eens uit. Het enthousiasme is enorm, maar vooral dan om u omver te schieten, want degene die daar woont, heeft geen parkeerplaats meer en moet zijn wagen 50 meter verder parkeren. Wij zijn allemaal voor de fiets, maar 50 meter te voet gaan, gaat niet. Wel voor die andere, maar niet voor ons. Onze auto moet voor de deur staan. Ofwel ben ik een bakker en heb ik klanten, ofwel ben ik een dokter en heb ik patiënten die gekwetst zijn aan hun been. Iedereen heeft wel iets, tot een oude schoonmoeder toe die niet zo ver meer kan gaan en die men moet binnen brengen. Dat is het systeem.

Applaus

Wat de parkeerplaatsen betreft, Mijnheer Waterschoot, wens ik u succes, maar ik heb er nog niet veel mee gehaald moet ik u eerlijk zeggen.

Wat dan betreft de twee grote uitstulpingen van het fietspad en het voetpad zegt u mij, Mijnheer Waterschoot, dat het gevaarlijk zal zijn.

Ik vermoed uit uw tussenkomst dat die schooljongens, zoals dat meestal gaat, ergens een plaats zoeken. Ze fietsen ergens naartoe en zoeken een plaats om samen te komen, een sigaret te paffen, op hun liefje te wachten en af te spreken hoe ze straks gaan bedriegen als ze schriftelijke ondervraging hebben.

Dat is in de buurt van de scholen gebruikelijk. Die scholieren staan waarschijnlijk op die plaats en als men daar in een groep voor een stuk op de straat staat, is dat gevaarlijk.

Aan de andere kant zeggen de ingenieurs mij : "Men heeft dat daar gelegd om een loodrechte inval op de weg te krijgen."

Dat is veel veiliger dan een schuine insnijding. Die loodrechte snede is een veel kortere afstand voor de voetgangers om over te steken. Uiteraard brengt dat met zich mee dat men wat trager moet rijden en dat men moet uitzien wanneer men met een grote vrachtwagen rijdt.

Wat het verdwijnen van de fietssluis en het bloemenpark betreft.

Door de huidige herinrichtingswerken verdwijnen de fietssluis en het bloemenpark, maar dit is met dezelfde achterliggende bedenking, namelijk om ortogonaal in de hoofdweg te snijden en daardoor een stuk verkeersveiligheid mee te realiseren.

Ik vind het ook spijtig dat het bloemenparkje verdwijnt. Ik heb er foto's van gezien en het is inderdaad een mooi parkje, maar ik zou u de raad willen geven om eens binnen te stappen op de technische dienst.

Men zal u daar uitleggen waarom men het zo gedaan heeft.

Misschien is het mogelijk om die uitstulping met groen te gaan aanleggen waardoor het visueel aspect voor het grootste gedeelte dan later wordt bewaard.

Dat brengt mij bij de doorsteek Oosteeklo, Mijnheer de Voorzitter.

Voor de verbeteringswerken op de provinciewegen wordt een lijst opgesteld van mogelijke werken. Dat is geen statische lijst. Wij houden dat dynamisch. Vandaar ook dat het totaal van de werken die men daar vindt veel groter is dan de 180 000 000 BEF die in de begroting is ingeschreven.

Hoe komt dat ?

Daar zijn verschillende redenen voor.

Men moet voor die dingen ontwerpen hebben. Men heeft de kans dat de ontwerper te laat is of het kan zijn dat onze voogdij een stuk opschuift, sommige onteigeningen kunnen niet gerealiseerd worden, enz...

Er zijn tal van mogelijkheden waardoor men moet wachten en brengen met zich mee dat men niet altijd weet, soms op geen jaar na, wanneer men met die zaken kan beginnen.

Het geval dat door collega De Vilder is aangehaald, namelijk de doorsteek van Oosteeklo, is wellicht bijna zo oud als de carrière van sommige collega's hier in de raad. Toen ik hier binnenviel, zes jaar geleden, ging de eerste tussenkomst waarop ik moest antwoorden ook over die doorsteek. Ik heb toen met veel bravoure beloofd dat we dat gingen realiseren. Wij waren klaar. De technische dienst was klaar. De gelden waren voorzien. En toen - ook weer zo het plotse veranderen van inzicht van ter plekke zelf - heeft men mij plots gezegd : "Blijf eraf, Verleyen. U moet het niet doen. We gaan het niet realiseren."

Op dat ogenblik zeggen wij : "Wij kunnen beter onze centen in onze zak houden en ze voor iets anders gebruiken, voor iets waar we er wel welkom mee zijn."

Het is toen dus niet gebeurd.

Herinner u de vroegere collega Nuytinck, die er destijds zeer sterk voor gepleit heeft. Wij hebben toen gezegd dat we ermee doorgingen en ondertussen is het ontwerp klaar.

Er is geweest door collega De Vilder - en terecht - op de problemen die men daar heeft met de waterafvoer.

Eigenlijk, Collega, is hét probleem het feit dat men daar gebouwd heeft. Die wijk ligt in een put waar altijd water staat, wat men er ook mee doet. Het water loopt naar het laagste punt. Men krijgt dat niet weg. Dat moet dan opgepompt worden. Dat is de enige mogelijkheid.

Wat ik u wel kan zeggen is dat er door de weg geen bijkomende wateroverlast zal zijn. Aan weerszijden van de weg gaan wij een langsgracht aanleggen die voldoende groot is qua capaciteit om het hemelwater dat op de weg valt op te vangen. En we zullen het maar lozen in de andere waterlopen via een knijpleiding van 150 millimeter doorsnee.

U hebt gelijk, Mijnheer De Vilder, als u stelt dat er oplossingen moeten aangekaart worden.

Ik heb met de mensen van de polder, het gemeentebestuur en onze technische dienst al verschillende keren aan tafel gezeten en u schat het inderdaad correct in wanneer u zegt dat er een malversatie is tussen de polder aan de ene kant en het gemeentebestuur aan de andere kant. Het is genoeg dat de ene wit zegt opdat de andere zwart zou zeggen. Daardoor zitten de mensen natuurlijk in het water. Het is spijtig, maar het is helaas zo.

DEBATTEN

Wat de weg betreft kan ik u zeggen dat we op 7 december 2000 in aanbesteding kunnen gaan. Er zal geen bijkomende wateroverlast zijn. Er vond reeds meermaals overleg plaats en de laatste poging die wij gedaan hebben om de verschillende besturen bij elkaar te krijgen was op 17 november. Toen heeft men weer goede intenties naar voor gebracht en ik hoop dat daarmee de waterproblematiek ook daar opgelost geraakt.

Dat brengt mij terug bij collega De Loor, Mijnheer de Voorzitter, met in de eerste plaats zijn tussenkomst naar Hillegem toe.

Ik heb daarjuist al de sfeer proberen te scheppen, misschien een beetje ludiek, maar het is helaas zo.

Wat is zo een beetje de historiek geweest van onze N46 waar wij door Hillegem gaan.

Het is daar inderdaad zeer gevaarlijk. Men had in het verleden een immense buffer gezet in die bocht – een betonnen dam als het ware – om te vermijden dat men om de haverklap zou binnenrijden bij de bakker. Maar dat helpt eigenlijk niet. Er ligt daar een fietspad heel dicht bij de rijweg omdat de rijweg te smal is. We hebben daar paaltjes gezet want men beschermt natuurlijk de fietser. Men zet daar dus een paaltje en dan zegt de automobilist : “Ja maar, het regent en het is donker. Ik zie dat paaltje niet staan, ik rijd daar tegen en dan is mijn auto kapot.”

Met de automobilisten hebben we eigenlijk nog niet teveel moeilijkheden gehad, maar als men geen last heeft met de automobilisten dan krijgt men last met de bewoners die zeggen : “Die stukgereden paaltjes blijven liggen. Als er een auto over rijdt, slaat dat tegen mijn deur en dan is mijn deur kapot.”

Dus die paaltjes moeten weg.

Zo ver gaat dat.

Wij hebben aan de gemeente gevraagd om zelf een ontwerp te maken.

Ze hebben een ontwerp gemaakt. We hebben het verbeterd. Het is terug naar de gemeente gegaan, nog eens over en weer. Op het ogenblik dat we dachten dat we een prachtige oplossing hadden - drempels, speciale inrijstroken, een poorteffect, enz... - ben ik ongeveer twee maanden geleden, vlak voor de verkiezingen, als een gelukkige gedeputeerde naar Hillegem gegaan, met de burgemeester als een fiere pauw aan mijn zijde, om met onze plannen uit te pakken.

Het lag nog niet op tafel of het zat er al bovenarms op.

Niemand was tevreden.

Wat hadden wij ons gepermitteerd ?

Wij waren – wat mij logisch leek – ook eens gaan kijken naar de riolering onder die baan. Onze redenering was : men gaat toch niet de weg vernieuwen zonder eerst naar de riolering te kijken en als die mee moet vernieuwd worden, dan gaan wij die mee vernieuwen.

Na onderzoek bleek dat we aan die riolering moesten gaan werken, wat wij ook bereid waren te doen.

Ondertussen is er een reglementering op de voetpaden en moet men voetpaden hebben van minstens anderhalve meter.

Maar op die plaats staat iedereen zijn auto voor de deur geparkeerd en zijn de voetpaden maar een halve meter. Dat zijn de parkeerplaatsen van de dokter, de bakker, de slager, en van degene die een pint komt drinken, enz... Die moeten dus allemaal een parkeerplaats hebben vlak voor hun deur.

Resultaat : ga maar terug naar Gent, terug naar af.

We hebben nu een nieuw voorstel gemaakt, Collega De Loor. We hebben ze allemaal hun zin gegeven.

We leggen twee heuvels aan weerszijden van de weg aan bij het binnenkomen van het dorp. We zullen dan ook nog een zeer groot plateau aanleggen ter hoogte van de kerk.

Ik hoop dat daarmee de zaak in orde zal zijn.

Maar ik weet wat er gaat komen, en ik heb het daarjuist al gezegd : de mensen die wonen op de plaats waar men dat poorteffect creëert, zullen vragen om dat twintig meter verder te leggen want anders ligt dat vlak voor de inrit van hun garage en kunnen ze niet meer binnenrijden als ze uit de andere richting komen. Dan moeten ze eerst tot aan de kerk rijden, rond de kerk rijden en terugkomen om aan de goede kant te kunnen binnen rijden in hun garage.

Wij doen een poging, maar ik vrees dat wij daar weer op onze kop zullen krijgen.

In ieder geval denk ik dat we stilaan naar een oplossing gaan. U mag gerust zijn, het komt in orde.

Wat betreft het gedeelte Velzeke-Balegem heeft u gelijk.

Dat stuk ligt verschrikkelijk slecht. Wij zijn ons daarvan bewust. Het staat ook ingeschreven maar wij proberen al vijf, zes jaar te onteigenen.

Ik nodig u eens uit om sommige diensten samen te laten praten als ze menen dat ze niet kunnen samenwerken. In dit geval gaat het dus om het Comité van Aankoop en onze eigen technische dienst. De één vraagt een brief en de ander zegt dat hij al is opgestuurd. Dat spelletje blijft zo over en weer gaan, soms maanden.

Ik heb nu zelf gebeld naar die dame na de inschaakvergadering die we daar gehad hebben en zij vertelde mij dat er bij haar geen enkel probleem is en dat ze direct wil onteigenen.

Maar het blijft maar duren en we gaan nu terug naar daar.

Ik denk dat er maar één mogelijke oplossing is, want er zijn naast die onteigeningen nog andere dingen.

Ik heb u dat trouwens al gezegd.

We zitten daar met een putvervuiling. Het is zo dat er zich een tankstation bevindt langs dat gedeelte van de weg. U weet ook dat we tegenwoordig over een bodemattest moeten beschikken. Wij zijn dat gaan vragen en hebben vastgesteld dat we daar een vervuiling tot 14 meter diep hebben. Dan is het natuurlijk gedaan met verkopen. Eerst moet men opruimen en pas dan kan men verkopen. Maar ik moet u daar geen tekening bij maken. 14 meter diep eindigt niet aan de grenzen van het perceel van dat tankstation. De gronden daarnaast en ook de onze onder de weg zullen mee vervuild zijn.

Wie is er verantwoordelijk ?

Dan komt het gerechtelijk apparaat op gang en gaan ze zoeken naar de verantwoordelijke.

Hoe lang duurt dat ?

Dat weet ik niet.

Dat heeft ons tot de conclusie gebracht dat er eigenlijk maar één oplossing mogelijk is. Maar ze kost weer geld natuurlijk, geld dat we hier niet in het water gooien maar in asfalt steken. De enige oplossing die we hebben om daar op korte termijn de mensen te geven waar ze recht op hebben – want dat is daar niet te doen, het is precies een aardappelveld waarover men rijdt – is daar een laag asfalt over leggen. Dat zal 10 000 000 BEF tot 12 000 000 BEF gaan kosten, die we op het moment dat de problemen van onteigening en riolering zijn opgelost, zullen moeten opbreken en nog eens betalen om ze weg te krijgen. Dus het zal het één of het ander zijn.

Ik ben bereid daarvoor op korte termijn een oplossing te verzorgen en daar 10 000 000 BEF in te steken. Wij hebben de middelen ervoor. Als de raad mij zegt : “Verleyen, ga maar.”, dan is volgend jaar alles opgelost.

Maar u moet ook weten – ik zeg het er u nu reeds bij – dat het zal zijn om dan binnen twee of drie jaar alles op te breken. Kom dan niet zeggen : “U wist dat en u laat ons dat geld er in steken.”

Ik denk dat ik daarmee het hoofdstuk over de wegen afgehandeld heb, Mijnheer de Voorzitter.

Dat brengt mij bij een ander droevig verhaal, namelijk dat van Aalst en de streek van Gijzegem waar er inderdaad een uitvoerige tussenkomst over is geweest door collega De Meerleer, een paar maanden geleden, aangesloten trouwens door de collega die vandaag interpelleerde.

We hebben ondertussen niet stilgezeten.

Onze mensen hebben in het Dendercomité geprobeerd maximaal de oplossingen die toen voorgesteld zijn door te drukken.

Ik herhaal nog eens kort wat er toen is afgesproken.

De uitstroomopeningen waarlangs de Molenbeek en de Porrebeek in de Dender afwateren zouden moeten verbreed worden. Er werd toen afgesproken om tijdens de korte ebperiode die men op De Dender heeft zo veel mogelijk water te gaan verspelen. De oplossing was een bijkomende duiker met een sectie van 8 m² te bouwen.

Kostprijs : 7 000 000 BEF.

De bevoegde dienst van AWZ zou de mogelijkheid onderzoeken om deze bijkomende afwateringskoker te laten uitvoeren en de bestaande bouwvallige constructie dan te herstellen.

De kosten zouden verdeeld worden tussen AWZ, de polder, Aalst en Dendermonde en ik heb toen ook gezegd dat ik het niet uitgesloten acht dat ook de provincie voor een stuk zou participeren.

Die bereidheid blijft trouwens bestaan.

Reeds in mijn schrijven van 24 mei naar AWZ heb ik aangedrongen op het vergroten van de evacuatiemogelijkheden naar De Dender toe. Ik moet helaas vaststellen dat tot op heden nog geen vraag voor deelname in de kosten bij ons bestuur werd ingediend. Ik meen te weten - langs de fameuze toevallige goede wind die informatie bij ons bezorgt - dat men bij AWZ trouwens wacht. Men wil eerst de resultaten van de modelleringsstudie van De Dender bekijken, want De Dender is een probleem en wordt een groter probleem. Dus momenteel wacht men bij AWZ niveau op een modelleringsstudie van De Dender waaraan men - als ik het u eerlijk mag zeggen - nog moet beginnen. Die studie is nog niet eens aangevat en het is pas als men daarmee klaar is dat men ook de toestemming zal krijgen om die nieuwe duiker te steken.

DEBATTEN

Wat Aquafin betreft blijkt de bereidheid nog te bestaan om het overstort in Gijzegem rechtstreeks naar De Dender te brengen. De kostprijs van 4 000 000 BEF is geen probleem, blijkbaar. Daardoor zou althans dat probleem van de baan zijn. Men verkiest ook daar eerst het effect van de andere maatregelen te evalueren alvorens de ingreep grondig te gaan bestuderen.

Ik heb dus voor u maar één troost, namelijk de derde afspraak die we hadden gemaakt waarbij we als provincie zelf kunnen ingrijpen. Het is namelijk zo dat het polderbestuur via de bestaande onderhoudscontracten voor de waterlopen van tweede categorie kunnen beschikken over mobiele pompen. Wanneer er zich dus in de herfst- en winterperiode problemen zouden voordoen, is de provincie bereid daar de kosten voor te dragen en mobiele pompen ter beschikking te stellen waarmee 3 000 m³ per uur kan worden overgepompt in De Dender waardoor, dacht ik de acute nood is gelenigd.

Het geld is voorzien bij ons. Dat is geen enkel probleem. Maar het blijft een feit dat het geen duurzame oplossing is. Het is momenteel wachten op de modelleringsstudie van De Dender over zijn hele loop en dat is een opdracht voor AWZ, dit in samenwerking met het Dendercomité. Maar zoals u weet verdwijnen die comités op het moment dat er verkiezingen zijn en is er momenteel geen Dendercomité. Het is zelfs niet mogelijk iemand aan te porren om er werk van te maken, tenzij AWZ zelf. Het Dendercomité waarover u spreekt is het oude en moet nog vernieuwd worden.

Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat ik daarmee de meeste zaken heb beantwoord. Moest dat niet het geval zijn, ben ik bereid om er op terug te keren.

Dank u.

Mevrouw Bottequin-De Meyer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In uw antwoord aan de heer De Loor hebt u mij zeer goede hoop gegeven, Mijnheer de Gedeputeerde. U hebt gezegd : "Het is de taak van de provincie de faciliteiten van de fietsers te ondersteunen en het fietsverkeer te stimuleren."

Dat was precies de bedoeling van mijn vraag, want ik heb u gisteren gezegd dat er veel meer kinderen per fiets naar school zouden gaan, mocht er een veilige fietsroute zijn.

U heeft in uw antwoord die hoop wel een klein beetje afgezwakt.

Alhoewel ik akte heb genomen van het feit – en ik ben daar echt wel gelukkig mee – dat u bereid zijt de zaak te onderzoeken en eventueel samen met de gemeente, en dat lijkt mij vanzelfsprekend, en met het Vlaamse Gewest de zaak te ondersteunen.

Waar ik u gelijk moet geven, is dat de baan niet volledig veilig wordt door dat brugje.

Inderdaad, het laatste stuk loopt dan nog altijd langs die onveilige weg. Maar dat neemt niet weg dat we er toch kunnen naar streven om het grootste deel van de weg veilig te maken.

En wat betreft uw alternatief om langs de Kuitenberg te fietsen nog even dit.

We zijn allemaal naar school geweest. We zijn allemaal kind geweest. We weten allemaal dat ons moeder ons vijf, zes tot zeven keer 's morgens moest roepen om ons uit ons bed te krijgen, dat we dan op het laatste nippertje uit ons bed sprongen en naar school reden en dat het bij niemand in het hoofd kwam om 10 minuten om te rijden via een langere weg. Maar dat is niet het enige probleem. Die alternatieve weg is zo mogelijk nog gevaarlijker dan de baan die ik u gisteren beschreven heb, want zij moeten een groot stuk langs een weg met aan de ene kant landerijen zonder voetpad en aan de andere kant geen voetpad en helemaal geen fietspad.

Mijnheer de Gedeputeerde, ik dank u voor uw antwoord en ik hoop dat we nog tot een gunstig gevolg kunnen komen.

Dank u.

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zou gedeputeerde Verleyen willen bedanken voor zijn antwoord.

Hij sprak over de tussenkomst van mijnheer Nuytinck van enkele jaren geleden.

Ik heb bij de voorbereiding van deze tussenkomst ook eens in mijn eigen archief gebladerd en gezien dat ik tien jaar geleden ongeveer dezelfde vraag heb gesteld.

Toen was niet alleen het gemeentebestuur van Assenede tegen de doorsteek.

U hebt gezegd dat we op 7 december van dit jaar in aanbesteding gaan. Dus we hebben eindelijk zicht op de doorsteek.

Wat het tweede probleem betreft dat ik heb aangehaald, zegt u nogal vrij gemakkelijk dat het probleem hem zit in het feit dat de wijk te laag ligt, in een put ligt, en dat het water moet weggepompt worden. Daar geraken de polder noch het gemeentebestuur het eens wie nu die pomp moet plaatsen.

Dus wie is er in feite gediend met die oplossing ?

Maar ik verheug mij op de komst van 1 januari, want dan komt er een ander bestuur aan de macht in Assenede. De nieuwe burgemeester zit hier trouwens in de zaal.

Mijnheer de Gedeputeerde, ik zou u toch willen vragen op mijn verzoek in te gaan en om na 1 januari opnieuw contact op te nemen met het nieuwe gemeentebestuur van Assenede om de discussie terug op gang te trekken zodoende daar tot een oplossing te komen.

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Ik had mij dezelfde bedenking gemaakt, Mijnheer De Vilder, maar ik heb ze niet geformuleerd, namelijk dat het allicht wachten was op het nieuwe gemeentebestuur om het wat gemakkelijker te laten verlopen.

De heer Waterschoot

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Volgens gedeputeerde Verleyen is alles besproken en goedgekeurd in de gemeenteraad van Stekene, maar ik ben gemeenteraadslid in Sint-Gillis-Waas en daar is dit niet besproken of goedgekeurd.

Voor de fietssluis die nu wegvalt : deze was veilig afgezet met paaltjes, waarvan nu geen sprake meer is. Wel laten fietsen, maar geen veiligheid meer voorzien.

Voor de rest ben ik het reeds gewoon dat mijn tussenkomsten door gedeputeerde Verleyen terzijde worden geschoven, niet opportuun worden geacht, enz... Maar daar lig ik echt niet van wakker. Wat voor mij telt zijn de gevolgen en de resultaten die mijn tussenkomsten opbrengen. Zoals vorig jaar mijn tussenkomst op de te hoge opstanden van de op- en afritten van het nieuw aangelegde fietspad te Sint-Pauwels. Deze waren volgens de gedeputeerde ook zeer goed volgens hoogte en volgens plan aangelegd, maar zes maanden later werden ze wel opengebroken, werd er toegegeven dat de opstanden te hoog waren en werden alle op- en afritten opnieuw aangelegd, dit met een supplementaire kostprijs voor de provincie van 283 000 BEF.

Dat is wat voor mij telt.

Dank u.

De heer De Loor

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik meen dus begrepen te hebben dat de gedeputeerde mijn voorstel wel een goed idee vindt, maar dat hij dus ook van mening is dat de middelen van de provincie te beperkt zijn om iets gelijkaardigs uit de grond te stampen.

Ik heb nochtans kunnen vaststellen dat het pilootproject met de drie gemeenten voor wat de 65-plussers betreft een succes geworden is en zelfs een zeer groot gevolg heeft gekregen in die zin dat vandaag de 65-plussers in heel Vlaanderen gratis rijden.

Wat het probleem te Hillegem betreft ben ik uiteraard zeer tevreden dat er eindelijk een oplossing in het verschiet ligt.

Ik heb hier een krantenartikel bij van juli 1996 – dus meer dan vier jaar oud – en ik lees even de eerste zin voor : “De verkeerssituatie op de provincieweg is ronduit dramatisch.”

De mensen die op de foto staan, zijn waarschijnlijk dezelfde mensen die vandaag – en ik vind de opmerking wel terecht en ik ben ook op de hoogte van dat probleem – moord en brand schreeuwen dat ze twee meter parkeerruimte kwijt zijn voor hun woning.

DEBATTEN

Ik ben er mij van bewust dat het een probleem is, maar ik zou er toch willen voor waarschuwen - en we zitten vandaag in een maatschappij waarin we dat meer en meer zien – dat het particulier belang toch niet al te veel gaat overwegen op het algemeen belang.

Wat het probleem te Velzeke betreft ben ik uiteraard geen voorstander van een halve oplossing. Ik zou zeker en vast veel liever een definitieve oplossing zien. Maar, Mijnheer de Gedeputeerde, u hebt zelf al kunnen vaststellen dat het voor de omwonenden werkelijk dramatisch is als men 's nachts zeven, acht keer wakker wordt door het rijden over "het aardappelveld", zoals u het daarstraks gesteld hebt. Ik vind het als politieke beleidsverantwoordelijke ook niet aanvaardbaar dat we dat nog jaren zouden laten voortduren.

Dank u.

De heer Couckuyt

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De gedeputeerde heeft vandaag geantwoord op de vraag die ik vandaag gesteld heb, maar niet op de vraag die ik gisteren gesteld heb betreffende het fietspad De Bilzen, langs De Dender.

Wat de vraag betreft die vandaag gesteld is, heeft de gedeputeerde mij eigenlijk niet veel hoop gegeven. Het wordt deze winter dus opnieuw pompen of verzuipen en zeggen dat ons bestuur er wellicht niet anders kan dan erop aandringen bij de andere besturen om vaart te zetten achter een definitieve oplossing.

Maar ik had ook graag een antwoord gehad op mijn vraag van gisteren betreffende de fietspaden.

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De Bilzen zat samen met, als ik mij goed herinner, twee andere fietspaden van Aalst in een globaal pakket om te subsidiëren. Er zijn er twee van de drie uitgehaald. De Bilzen niet. De reden ligt voor de hand, namelijk dat we moeten wachten op AWZ die op die plaats langs De Dender verstevigingswerken moet doen aan de dijk om de strook waar het fietspad moet komen te liggen te stabiliseren. Wanneer dit alles in orde is, kunnen wij beginnen aan dat fietspad.

Dank u.

MILIEU

De heer Lockefer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Na al deze droeve verhalen die we moeten aanhoren hebben, maar waarop wel op een knappe vertellende manier geantwoord werd door gedeputeerde Verleyen, ga ik proberen een ander liedje te fluiten.

Op de VN-conferentie in Den Haag debatteerden duizenden afgevaardigden, uit 150 landen, over manieren om de uitstoot te verminderen van een aantal gassen waaronder koolstofdioxide en methaan de belangrijkste waren. Deze zijn verantwoordelijk voor wat men omschrijft als het broeikaseffect. Het resultaat is al even bedroevend als de presidentsverkiezingen in de Verenigde Staten.

Even terug in de geschiedenis.

In 1992 hadden we het klimaatverdrag van Rio binnen een VN-Raamverdrag dat door alle 160 aanwezige leden, onderschreven was. Dit betekende niet meer of niet minder, een feitelijke erkenning van bovengenoemde problematiek.

In 1997 vloeide hieruit het Protocol van Kyoto voort, waarbij diezelfde staten de doelstelling hadden, om het terugdringen van de opwarming van de aarde, in concrete acties te gieten.

Tegen 2010 wou men de uitstoot van vooral koolstofdioxide met 5 % terugdringen ten opzichte van 1990. De huidige klimaatconferentie in Den Haag zou een bekroning op het werk moeten zijn, met de bekrachtiging van het Protocol van Kyoto, en dit door alle staten.

Vanuit de conferentie van Rio groeide ook de planvorming in verband met Agenda 21, waarbij de slogan : "Globaal denken, lokaal handelen", centraal staat en het begrip 'duurzaamheid' bolde de politiek binnen. Het begrip 'duurzame ontwikkeling' werd zeer nauwkeurig omschreven, daar is geen discussie meer rond en drong vrij snel door tot op alle beleidsniveaus. Tijdens een door onze provincie georganiseerde studiedag hieromtrent, exact november 1994, bleek dat hogergenoemde Rio-conferentie niet helemaal aan de provincie voorbijgegaan was.

De gedeputeerde Wille verwoordde het als volgt : "Spek voor provinciale bek". Sindsdien zijn 6 beleidsjaren voorbijgegaan en ik moet eerlijk toegeven dat we hier nog niet veel spek hebben gegeten. Neem nu de nieuwe deputatie.

Wat is mis ? Is er een gedeputeerde bevoegd voor 'duurzame ontwikkeling' zodat we eindelijk eens een begin van een geïntegreerd beleid zouden kennen met als rode draad 'duurzaamheid' ? Geen discussie meer om het inhoudelijke van duurzaamheid.

Die man zou wel weten wat doen. Bijvoorbeeld zou hij de doorlichting in verband met een duurzaam provinciaal huis eens grondig kunnen uitspitten. Tevens zou hij een serieuze dienst 'Duurzaam Beleid' uit de grond kunnen stampen, goed bemand of bevrouwd. Wat we nu kennen is als een vreemde luis in de pels, ergens goed weggestopt.

De meeste van ons vinden dat er nood is aan een intermediaire functie voor het provinciebestuur. Laten we ons dan ook inspireren door de beginselen van duurzame ontwikkeling, verwoord door de hogere overheid.

In dat verband verwijs ik naar het federaal rapport, het federaal plan en het Mina-2-plan waarvan in onze provincie eerlijk gezegd weinig te merken valt.

Stof genoeg tot nadenken en handelen.

En wat te zeggen over ons eigen provinciaal milieu-beleidsplan. 6 jaar geleden werd dat met veel bravoure aangekondigd. In wezen is het er vandaag nog altijd niet. Wel een ontwerp, maar dat getuigt op zichzelf van weinig creativiteit.

Tevens stel ik vast dat er op de begroting zeer weinig centen voorzien zijn om dit plan in de praktijk om te zetten. Ik mis hier toch wel duidelijk - en ik wil het zachtjes omschrijven - een beetje de politieke wil.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Met betrekking tot dit provinciaal Mina-plan, hoop ik dat we binnen deze raad eens op een serieuze manier het debat zullen aangaan, opdat de doelstellingen van duurzame ontwikkeling niet alleen met de natte vinger worden nagestreefd, maar effectief omgezet worden in gefundeerde streefnormen, geënt op het intermediair niveau, de provincie Oost-Vlaanderen waardig.

Dank u.

De heer De Meerleer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik wil hier nogmaals een lans breken voor het probleem waar de gemeenten voor staan. Ook al zijn ze aandeelhouder en lid van de intercommunales die zich vooral bezig houden met het ophalen en verwerken van afval - ik zal misschien in herhaling vallen omdat ik dat ook vorig jaar reeds heb gedaan - blijf ik toch vinden dat de provincie hier een taakstelling heeft om tot een coördinatie te komen tussen de verschillende intercommunales. Ik wil dat motiveren door te stellen dat we nog altijd allemaal de mond vol hebben over het reduceren van de afvalstroom, van de afvalberg en dat we daar vandaag nog altijd niet toe komen. Wij komen daar niet in kwantiteit toe, maar we komen daar ook zeker en vast niet financieel toe. We stellen vast dat de gemeenten soms belangrijke inspanningen leveren in functie van afvalpreventie en het sensibiliseren van de bevolking. Ze komen dan tot bepaalde resultaten waar ze financieel hun inspanningen weer de kop zien ingedrukt, door het feit dat hen, in functie van de afvalverwerking, prijsstijgingen worden aangerekend. Langs de andere kant blijkt ook dat de intercommunales goed werk leveren in functie van de afvalverwerking en-ophaling. Zij schrijven als dusdanig niet in, dat zij ook zullen instaan voor preventie en sensibilisering van de bevolking dienaangaande. Het kan ook moeilijk anders. Waar gaat een intercommunale die bijvoorbeeld een GFT-installatie heeft, een verwerkingsinstallatie uitbaat, op een bepaald moment het motief vinden om bijvoorbeeld de gemeenten of de bevolking van die gemeenten te gaan sensibiliseren in functie van zelfcomposteren of compostering in de eigen tuin ?

DEBATTEN

Hetzelfde geldt voor die intercommunales die de verbrandingsinstallaties als dusdanig beheren. Ook zij hebben er alle belang bij dat de saturatiegraad wordt bereikt voor hun installatie. Met andere woorden, de gemeenten blijven in de kou staan en zij zullen in feite het financiële pakket ophoesten om tot die sensibilisering in functie van preventie te komen.

Niettegenstaande meen ik, dat dit de taak is van de intercommunales als dusdanig. Een derde element is, dat de verschillende gemeenten en ook de verschillende intercommunales, het principe van 'de vervuiler betaalt' op een differentiële manier gaan aanpakken. Blijkbaar als er samenspraak mogelijk is, kan men tot geen éénparige of éénvormige standpunten komen. Met andere woorden, het blijft nog altijd het huisvuiltoerisme, het afvaltoerisme en het sluikestorten dat als dusdanig sterk aanwezig is. Wat gezegd over het feit dat we allemaal - ook de provincie - onderschrijven dat er in de eerste plaats op basis van het gegeerde afvalstoffenplan moet getracht worden van 'voorkoming', 'preventie', prioritair te stellen? We krijgen allemaal het aanbod om in te spelen in het kader van de PMD via Fost Plus en de meeste gemeenten doen dat. Het is eerder een gemakkelijksoplossing dan een inspanning naar preventie. Maar de gemeenten, die op een bepaald ogenblik, toch het been stijf houden en dat afvalstoffenplan willen uitvoeren zoals het als dusdanig onderschreven en ook gedicteerd is, gaan op een bepaald ogenblik, ik zou zeggen de neef gegeten hebben langs de ene kant, om de eenvoudige reden dat ze op een bepaald moment daar niet aan voldoen omdat zij die PMD niet door Fost Plus laten ophalen. Op dat ogenblik krijgen we eens te meer het toerisme van de PMD-afval, want 5 km verder kan men dat toch kwijtraken; en links en rechts kan men toch een blauwe zak kopen. Men krijgt dan uiteraard de bedenking: "Waarom kan het 5 km hier vandaan wel?" en moeten jullie op een bepaald ogenblik daar eventueel voor zwichten en als dusdanig jullie been stijf houden en niet instappen in die Fost Plus ophaling.

Het is dus duidelijk, Mijnheer de Voorzitter, dat er een aantal elementen zijn die mijns inziens een taakstelling voor de provincie kunnen uitmaken om die intercommunales dan toch samen te brengen en te trachten ook op dat vlak inspanningen te leveren. Ik denk dat wij kunnen zeggen dat de intercommunales goed werk verrichten in het kader van afvalophaling en –verwerking, maar dat zij op dit ogenblik nog steeds te kort schieten in een kader van sensibilisering en preventie als dusdanig. Ik vraag dan ook dat de provincie daar werk zou willen van maken
Dank u.

De heer Maes

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Als voorzitter van de achtste commissie, zou ik aan de heer De Meerleer willen zeggen, dat we vanaf begin dit jaar, ook daar de problemen hebben aangekaart. We hebben aan de administratie enerzijds gevraagd een studie te doen naar de huidige fiscaliteit in verband met afval en huisvuil, omdat ook vanuit fiscaliteit uiteraard een zekere preventie kan uitgaan. Anderzijds hebben we ook gevraagd, een soort van inventaris op te maken naar hoe gemeenten - ook zelfs buiten onze provincie - die toch wel een vooruitstrevend beleid hebben op dit gebied, de zaken juist aanpakken. Er een soort van aangewezen manier van aanpak van maken en dat dan te gaan uitdragen naar onze gemeenten en intercommunales. Ik denk dat we dit debat dringend moeten heropstarten. Ik vraag nogmaals aan de gedeputeerde hoever het met deze zaken staat en ik nodig ook de heer De Meerleer uit in de achtste commissie, om hier discussie mee over aan te gaan en daaruit een degelijk standpunt en beleidsoptie naar voor te brengen.
Dank u.

De heer Abbeloos

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik denk dat onze collega De Meerleer voor een groot deel de waarheid heeft gezegd, maar dat hij toch ook niet mag veralgemenen als hij spreekt over 'alle' intercommunales. Ik denk dat er hier in deze raad heel wat vertegenwoordigers zijn, die zetelen in de intercommunale DDS (Dender-Durme-Schelde) en ik kan u toch wel zeggen dat daar een preventieplan is opgemaakt. Ik geloof dat het wel 5 000 000 BEF à 6 000 000 BEF gekost heeft om een aantal bepaalde hoeveelheden naar beneden te halen.

Dat wordt rigoureuus opgevolgd om te zien of dat lukt met allerlei maatregelen. Ik kan u ook zeggen dat alle huisgezinnen regelmatig, betaald door de intercommunale, een blad krijgen 'De Groene Wijzer' waar dus inderdaad allemaal uitgelegd wordt hoe men het moet doen om zoveel mogelijk afval te voorkomen. Er worden ook compostvaten aan een zeer schappelijke prijs ter hand gesteld aan de gezinnen. Er worden zelfs al een paar jaar cursussen ingericht waar gemeenten en particulieren kunnen aan deelnemen om compostmeesters te scholen. Ik denk dat er hier en daar aan gewerkt wordt en men die toestand niet mag veralgemenen. Dat wil niet zeggen natuurlijk dat de provincie daar ook niet een coördinerende rol zou kunnen inspelen en een stimulans zijn naar de gemeentebesturen toe. Maar ook daar hebben we via de VVP dikwijls aangedrongen om in het afvalstoffendecreet concrete taken te krijgen. De heer gouverneur heeft vroeger reeds regelmatig de intercommunales die zich bezighielden met afvalverwerking en -ophaling samengeroepen. De rol of de taak van de provincie bleek zeker en vast in het vroeger decreet zo goed als nieuw te zijn, een tekst van mogelijke coördinatie maar in feite zonder veel dwingende bevoegdheden. Dat wou ik er toch even aan toevoegen.

Dank u.

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Dat het leefmilieu en de zorg voor ons leefmilieu ons aller zorg moet zijn, bewijzen nog maar zeer recente rapporten. Uit een studie van de Vlaamse regering naar de invloed van het milieu op de gezondheid, blijkt dat het nergens in Vlaanderen nog gezond wonen is. Zowel bewoners van meer landelijke gebieden als stedelingen ondergaan schadelijke gevolgen van de milieuvervuiling.

We moeten dus zorgzaam omspringen met ons leefmilieu en zelf, als openbaar bestuur, geen beslissingen nemen, die op termijn zeer schadelijk zijn voor de volksgezondheid.

Een sprekend voorbeeld hiervan is de discussie rond het bergen van zeer vervuild slib, onder andere uit het zeekanaal Gent-Terneuzen en in het slibstort van Callemansputte te Zelzate. De inwoners van Zelzate en het aanpalende Ertvelde staan zeer wantrouwig tegenover het blijven storten in de slibput of moeten wij 'slibberg' zeggen. Ondanks de oorspronkelijk gemaakte beloftes van de vergunningsaanvragers, dat de put zou afgedekt worden met teelaarde en met bomen zou beplant worden, werden er dijken rond de put aangelegd zodat boven het maaiveld kan gestort worden.

We zijn veraf van deze mooie beloftes, want opnieuw circuleren plannen om de dijken voor een zoveelste maal te verhogen. De capaciteit van het slibstort zou verviervoudigd worden met dijken van 35 meter hoog en een verdubbeling van de oppervlakte.

De bevolking reageert onthutst op deze nieuwe plannen, wetende dat er zich enkele weken geleden een dijkbreuk heeft voorgedaan waardoor 80 000 ton uiterst giftig slib terecht kwam in het grachtenstelsel.

Een vakkundig en doelmatig optreden van de brandweer kon er voor zorgen dat de schade beperkt bleef.

De dijkbreuk deed zich ook voor in het binnengebied, erger zou het gesteld geweest zijn mocht de dijkbreuk zich hebben voorgedaan langs de kant R4-West. De gevolgen zouden dan niet te overzien zijn. Grote vragen rijzen ook over de dichtheid van de put. Volgens sommige bronnen is de bentonietlaag zo lek als een zeef, en sijpelt het besmette water van het slib voortdurend in het grondwater.

Omwonenden klagen ook over stinkend en bruin uitzierend grondwater, dat voor niets meer kan dienen.

Mensen in de omgeving met een vijvertje zien hun beesten creperen.

Het wordt dus hoogtijd dat we dit door mensen geschapen milieuprobleem eens stop zetten. Een heel grondig onderzoek, niet alleen van de dichtheid van de put, maar van de gehele site dringt zich op. Zeker de aanpalende woonwijk Klein Rusland, die volgens het ROM-project aan herwaardering van de leef- en woonomgeving toe is, is vragende partij.

Dat het baggeren van het kanaal Gent-Terneuzen noodzakelijk is voor de bereikbaarheid van de haven van Gent zal niemand in twijfel trekken. Maar de Vlaamse overheid kan zich niet blijven wegsteken achter het feit dat ze geen duurzame oplossing heeft voor het bergen en verwerken van het slib.

De gezondheid van de bevolking is te belangrijk, blijvend de ogen sluiten is onaanvaardbaar.

Als provinciale overheid hebben wij de plicht te waken over de gezondheid en milieuvorwaarden. Meer bepaald denk ik hier aan de provinciale begeleidingscommissie, die toch haar ogen niet kan sluiten voor de recente dijkbreuk en gewoon voortdoen alsof er niets aan de hand is.

DEBATTEN

De hoofdoorzaak van deze begeleidingscommissie is mijns inziens erover waken dat het leefmilieu in de site rond de slibput niet wordt aangetast en dat de volksgezondheid niet in het gedrang komt. De recente dijkbreuk heeft bewezen - en dat wordt al jaren door allerlei mogelijke experts tegengesproken - dat dijkbreuken wel degelijk mogelijk zijn. Nu nog eens de dijken verhogen is in mijn ogen dan ook totaal onverantwoord.

De site Callemansputte te Zelzate heeft de drempel van het toelaatbare reeds ruim overschreden. Als we het ernstig menen met bijvoorbeeld het ROM-project dan starten we morgen met de sanering van het gebied en dwingen wij de Vlaamse overheid haar oorspronkelijke beloftes in verband met de afwerking van het slibstort te houden en te zoeken naar een duurzame oplossing voor het bergen en verwerken van sterk vervuild slib.

Zolang de deputatie in haar vergunningverlenende opdracht dit niet doet, zal er nooit een einde komen aan de verdere verloederding van de site Callemansputte. Ik hoop dan ook dat de deputatie oor heeft voor de verantwoorde eisen en verzuchtingen van de inwoners van de beide kanaalgemeenten.

Dank u.

De heer gedeputeerde De Padt

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Er waren 3 tussenkomsten.

De eerste van de heer Lockefeer, over de klimaatconferentie in Den Haag en deze van Kyoto. Ik had me voorbereid, Mijnheer Lockefeer, over de wijze waarop de provincie Oost-Vlaanderen zich zou kunnen bezighouden met het beperken met de uitstoot van koolstofdioxide. Ik had echter de indruk dat dit niet het voorwerp was van uw tussenkomst. Het voorwerp was, dat de deputatie en het provinciebestuur wat meer aandacht zouden besteden aan duurzaam beleid in het algemeen, en misschien ook aan datgene waarvoor u bent tussengekomen in het bijzonder. Het is zo, dat wij aandacht hebben voor dat beleidsaspect. We hebben ons trouwens de verplichting opgelegd in het provinciaal milieuconvenant dat te doen. Vandaag nog, hebben we een actieplan van duurzaam beleid 2000 – 2001 goedgekeurd samen met een verslag van datgene wat we in het verleden al hebben gedaan op dat vlak. We gaan dat nu naar AMINAL sturen ter goedkeuring en ter evaluatie. Ik heb de nota naar onze diensten al geschreven, zodanig dat we op de achtste commissie iets zouden kunnen voorleggen om samen met jullie te bespreken. Ik denk dat het een boekje is van 44 bladzijden waar één en ander staat omschreven over duurzaam gebruik van water, duurzame grondstoffen, bestrijdingsmiddelen, zuinig energieverbruik en ontwikkeling van nieuwe duurzame initiatieven. We geven een algemene situering van de problematiek en voorstellen over acties die zowel binnen als buiten het provinciebestuur zouden kunnen gebeuren. Ook wat we daaromtrent kunnen ondernemen op het vlak van bewustmaking, sensibilisering, overleg en begeleiding van de gemeenten, hetgeen volgens ons ook vooral ten aanzien van de kleinere steden en gemeenten, toch belangrijk is. Ik denk dat we toch als provinciaal bestuur de plicht hebben om daar belangstelling voor te hebben. U stelt vast – en dat is terecht opgemerkt - dat men er zelfs in Den Haag op de VN-conferentie niet in geslaagd is (vooral onder druk van de Verenigde Staten en ook van landen zoals India, China die niet datgene doen wat Europa tot nu toe al heeft gedaan). Er is wel een terechte vraag van die Europese landen samen met de ontwikkelingslanden. U kent de situatie in Bangladesh en ook in de Stille Oceaan, waar indien op termijn aan de opwarming van onze aardbol niets wordt gedaan er waarschijnlijk rampen gaan gebeuren die zeer groot zullen zijn. U hebt ook vastgesteld dat hier de economie het haalt op de ecologie omdat de Verenigde Staten het voordeel dat ze heeft door het feit dat ze minder inspanningen doen om die uitstoot te gaan verminderen, niet willen kwijtspelen om op die manier haar concurrentievoordeel ten opzichte van de andere regio op deze aarde niet kwijt te spelen. Ik denk dat we kleine mensen of een klein bestuur zijn in dat groot gegeven om op dit vlak iets te doen. Alhoewel, we toch binnen de beperkte middelen en binnen de beperkte actieradiussen waarop we werkzaam zijn, daar iets moeten aan doen. Ik stel dus voor dat we dit document even bespreken, Mijnheer de Voorzitter van de achtste commissie, op uw commissie. Maar, ik wou toch even aangeven dat we daar mee bezig zijn.

Met de opmerking van de heer De Meerleer - die hij elk jaar opnieuw formuleert en waarop ik telkens hetzelfde antwoord moet geven - heeft hij een beetje onder mijn afvalduiven geschoten, om het zo te zeggen. Hij heeft al in mijn plaats een beetje mijn antwoord geformuleerd. Of dat enig perspectief inhoudt op bepaalde vlakken, dat zullen we in de toekomst wel zien. Maar het is zo dat het Afvalstoffendecreet, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, ons wel een coördinerende rol toebedeelt in die afvalproblematiek maar ons niet echt de middelen geeft om die coördinatie op het veld waar te maken. Dat is een gebrek in de wetgeving die we trouwens - en ik heb dat vorig jaar ook al gezegd - nog recent voor de voorbije verkiezingen op het kabinet van minister Dua hebben aangekaart. Men heeft er wel een half oor naar, maar we stellen vast dat daar niet echt iets wordt aan gedaan. Constant vragen we aan de gewestelijke overheid om ons werkelijk de instrumenten te geven die nodig zijn om dat coördinerend beleid te kunnen uitvoeren. De ervaringen die reeds op dat vlak zijn opgelopen kent men ook in andere provincies. U kent het dossier van Antwerpen waar men ook getracht heeft om vanuit de provincie een dossier op te starten maar waar onmiddellijk aversie is gekomen van onder meer de intercommunales die zich een beetje gepakt voelden in hun macht en in hun bevoegdheid. De gedachte dat de provincie dat wou doorbreken heeft misschien het proces wat stilgelegd. Het is echter niet zo, dat de deputatie heeft beslist het provinciaal afvalstoffenplatform - zoals we dat noemen - onder voorzitterschap van de heer gouverneur, opnieuw op te starten. We denken dat we in het voorjaar van 2001 daar werkelijk zouden mee kunnen gaan starten. U heeft gelijk dat vooral onze rol als coördinator moet liggen op het vlak van sensibilisering en preventie, omdat er, misschien niet altijd Collega Abbeloos, vanuit de intercommunales zelf - en ik verwijs naar het grote dossier Electrabel en de dividenden van de gemeenten die er belang bij hebben - zoveel mogelijk elektriciteit wordt verbruikt omdat de dividenden daaraan gekoppeld zijn. Het is een beetje gelijkaardig. De intercommunales hebben er soms belang bij dat er wel veel afval geproduceerd en verwerkt wordt vandaar dat we bezorgd moeten zijn voor die vaststelling en daar onze rol ten volle moeten spelen. In het voorjaar is het zo, dat we dat afvalstoffenplatform opnieuw gaan installeren onder voorzitterschap van de heer gouverneur en we hopen dat er medewerking zal komen vanuit de intercommunales en de gemeentebesturen zelf.

Wat de tussenkomst betreft van de heer De Vilder had ik me voorbereid over het incident. U hebt verwezen naar datgene dat zich heeft voorgedaan op 28 september. Ik denk dat ik geen kennis had van uw algemene tussenkomsten, wel van de andere, maar van deze geloof ik niet. Ja ? Dan heb ik het over het hoofd gezien. Ik heb u daarstraks gezegd dat ik die tussenkomst niet gelezen heb. Het is echter zo, dat er zich op 28 september inderdaad een sinister heeft voorgedaan waarbij 60 m², het was geen 18 000 ton, van het slib is weggevoerd in het grachtenstelsel van de Callemansputte in Zelzate. De gouverneur is dan ook tussengekomen en we hebben een aantal maatregelen getroffen. Volgende acties worden ondernomen naar de toekomst toe, maar dat zal u misschien wel weten. Een maandelijkse bemonstering van de peilputten op de stortplaats en een evaluatie van het milieuzorgsysteem dat men moest gaan inbouwen om nieuwe incidenten te voorkomen. Ik zou echter voorstellen dat u mij de kans geeft die algemene situatie als dusdanig door onze diensten te laten evalueren. Ik neem aan dat ze daar toch wel bij betrokken zijn maar u weet ook dat wij als provinciebestuur zelf geen echte inspectiebevoegdheid hebben. Het is de Milieu-inspectie van AMINAL die op dat vlak kan optreden. Wij zijn niet gemachtigd en de wetgever heeft ons ook die bevoegdheid niet gegeven om ter plaatse de nodige inspecties te doen. Het is eventueel na klachten bij de heer gouverneur en dergelijke meer dat er kan opgetreden worden. Het is zo, wanneer er zou geoordeeld worden vanuit deskundige hoek dat er mogelijkerwijze een aanpassing zou moeten komen van de milieuvergunningvoorwaarden, dat de deputatie op dat ogenblik wel kan optreden. Ik denk, Mijnheer de Voorzitter, dat ik weliswaar beperkt, maar het hoeft niet altijd lang te zijn om schoon te zijn, heb geantwoord op de vragen van de tussenkomsten.

Dank u.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
 Vrij kort, Mijnheer de Voorzitter. Ik krijg hier net een papier van mijn collega Gillis met betrekking tot de agenda van de deputatie, en ik lees daar ook inderdaad dat vandaag op die agenda dat voorstel is gedaan waarvan akte. Ik zal ook dat dossier eens rustig gaan inzien. Alleen blijft mijn hunker naar een gedeputeerde, specifiek bevoegd voor duurzaamheid. Maar dat komt misschien in de toekomst nog wel.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde De Padt

Mijnheer de Voorzitter, duurzaam beleid is geen aspect van één gedeputeerde. Het is een aspect van 6 gedeputeerden en van 84 provincieraadsleden. Ik geloof dat we allemaal, op elk moment, in elk dossier, het duurzaam beleid moeten implementeren. De coördinatie gebeurt nu een beetje vanuit milieu. Ik ken mijn collega's en ze dragen er steeds zorg voor dat ze op de meest duurzame wijze met hun dossiers omgaan.
Dank u.

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Mijnheer de Gedeputeerde, op de algemene bedenkingen die ik heb gemaakt in verband met de toestand van het bergengebied van slib en de milieuvervuilende kanaalzone heeft u niet geantwoord. Er circuleren opnieuw plannen om het stort uit te breiden. De site is al totaal vervuild en de bentonietlaag is zo lek als een zeef.
Dat dijkbreuken nooit zouden kunnen gebeuren volgens allerlei MER-rapporten en de grootste experts van allerlei universiteiten, gezien de taludhelling, was onjuist want de dijk is toch gebroken. Ik zou toch willen vragen in de toekomst als het dossier Callemansputte terug op uw tafel komt om met de feiten rekening te houden en niet met rapporten die misschien geschreven worden in één van de occulte zalen.

De heer Maes

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ten eerste wil ik me excuseren dat ik onder de heer gedeputeerde zijn afvalduiven geschoten heb. Ik had eigenlijk willen aangeven dat we reeds die discussie begonnen waren in de commissie en dat ik die heel graag zou verder zetten. Nu wil ik op iets anders ingaan, namelijk de koolstofdioxide-uitstoot. De gedeputeerde zegt in verband met de conferentie in Den Haag dat Europa belangrijke inspanningen doet. Ik zou toch de gedeputeerde willen wijzen op het feit dat ook in Europa de koolstofdioxide-uitstoot nog altijd stijgt op dit ogenblik. We zijn ook gevoelig gestegen tegenover 1990. Op het gebied van mislukkingen denk ik dat we al te veel naar een ander kijken, dat we altijd kijken naar andere werelddelen, andere besturen, andere niveaus. Zij moeten het doen, zij moeten meedoen vooraleer we zelf beginnen. Daar zit juist de fout, ik denk dat we bij onszelf moeten beginnen. Ook al zijn we maar een klein bestuur, een heel klein radertje in dat geheel, het is belangrijk. Het is een druppel op een hete plaat, maar als het langs alle kanten een beetje begint te druppelen dan kan er misschien wel iets gebeuren. In elk dossier zou dat moeten gebeuren. Bijvoorbeeld over het zwembad in de Gavers. Ik ben daar verschillende keren in de zevende commissie over tussengekomen. Er zijn een aantal inspanningen gebeurd, en dat erken ik, waar ik de deputatie dankbaar voor ben, maar men kon daar een heel stuk verder gegaan zijn. Men kon daar echt wel een voorbeeldproject van gemaakt hebben. Men heeft daar - het studie bureau was dat niet genegen - een aantal ingrepen zo zachtjes aan afgevoerd. Ik betreurt dat sterk. Ook doet men daar bepaalde ingrepen zoals enerzijds goed isoleren en energie besparen maar anderzijds gaat men dan een verwarmd buitenzwembad installeren wat eigenlijk een enorme energieverstopping creëert. Het is alsof een jong gezin een nieuwe woning bouwt, perfect geïsoleerd, maar geen voordeur plaatst zodat ze gemakkelijk kunnen binnengaan. Ik denk dat we studies moeten doen, intenties hebben, maar elk dossier, elke beslissing dagdagelijks moeten laten evalueren op gebied van duurzaamheid en energiezuinigheid. Dat is de enigste manier waarop we iets kunnen bereiken. We kunnen dan met meer recht gaan spreken naar andere werelddelen, naar andere landen, naar andere bestuursniveaus toe in de toekomst.
Dank u.

De heer Van Hecke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik heb met heel veel aandacht de tussenkomst van collega De Vilder gevolgd en ik moet zeggen, ik treed zijn bezorgdheid in dit dossier ook bij. Het dossier heb ik samen met de fractie 4 jaar geleden ook van zeer nabij opgevolgd naar aanleiding van de milieuvergunningaanvraag. Als we even goed dat milieuvergunningdossier gaan bekijken, dan blijkt dat toch wel een vrij hallucinant dossier te zijn. Ik wil er dan ook even de aandacht op vestigen dat men dergelijke aanvragen toch niet zo lichtzinnig mag behandelen.

Het is in feite een dossier dat een beetje een schoolvoorbeeld is, van hoe men het niet moet doen. De vergunning is verleend door de deputatie in 1996. Er is beroep aangetekend en de minister heeft dat dan bevestigd. Maar als we even kijken naar de adviezen die in dit dossier zijn uitgebracht dan gaan we zien dat veel van hetgeen collega De Vilder heeft gezegd eigenlijk al voorspeld werd in het dossier.

- Het College van Burgemeester en Schepenen van Zelzate heeft ongunstig geadviseerd omdat er geen enkele garantie was dat de doorsijpeling in grond en oppervlaktewater kan tegengehouden worden.
- De afdeling Gezondheidszorg adviseerde ook ongunstig en haalde dezelfde argumenten aan, namelijk opletten voor grondwater.
- De Vlaamse Milieumaatschappij zegt ook dat ze de lozing van dat afvalwater niet ziet zitten. Dit is af te raden.
- De Provinciale Milieuvergunningscommissie die eigenlijk een globaal advies moet geven adviseerde ook ongunstig om dezelfde redenen die reeds aangehaald zijn.
- Enkele die er bijkomen wijzen erop dat het baggerslib zeer hoge concentraties pak's en pcb's bevat en het stort niet-lekdicht is.
- De provinciale milieudeskundige bevestigt dat en adviseert aan de bestendige deputatie om te weigeren want pak's en pcb's - er zijn mensen die er heel wat meer zullen van afkennen - zijn stoffen die eigenlijk niet in de natuur voorkomen en een afbraakperiode hebben van 10 000 jaar en kunnen leiden tot genetische afwijkingen.

De pak's, de polyaromatische koolwaterstoffen, zijn bijzondere kankerverwekkende stoffen. Deze zitten in het slib, dat slib komt op een berg - vroeger een put - en komt zo in het grondwater terecht. Ik wil toch het advies dat de administratie toen heeft gegeven aan de bestendige deputatie even kort voorlezen om goed te weten met welk dossier we hier te maken hebben.

Ik citeer : " Overwegende dat vastgesteld werd dat het grondwater in de omgeving van de deponie verontreinigd is met nutriënten, sulfaten, chloriden, pak's, mangaan en olie. Dat voor de parameters : nutriënten, sulfaten, olie, mangaan de milieukwaliteitsnormen voor grondwater worden overschreden. Dat de informatie over de verontreiniging van pak's en mangaan zeer marginaal is. Volgens de informatie zijn daar slechts 2 peilputten bemonsterd. Overwegende dat uit analyse van het oppervlaktewater boven het bestaande slibstort blijkt dat er zich hier voor watervogels en zoogdieren hoge concentraties zeer gevaarlijke stoffen bevinden zoals zware metalen, pcb's en pak's zodat de plaatselijke fauna en flora als gevolg hiervan abnormaal is. Overwegende dat er bovendien vastgesteld is dat er een lek bestaat tussen het water binnen het depot en het grondwater van de omgeving en dat bovendien in het MER-rapport wordt gesteld dat hieraan niets kan verholpen worden. Dat het in de gegeven omstandigheden niet verantwoord is zeer zwaar verontreinigde baggerspecie op de stortplaats verder te storten".

Ik ga kort afronden, Mijnheer de Voorzitter, want ik weet dat het waarschijnlijk een zeer gevoelig thema is. Men heeft door het voorgestelde advies gewoon een streep getrokken en op basis van dezelfde informatie, dezelfde adviezen, dezelfde gegevens in het MER-rapport gewoon de milieuvergunning toegestaan.

De tovertruc is dan een begeleidingscommissie in het leven roepen die zal nagaan of de gevaren nu allemaal niet zo erg zijn. Het lekt, die gevaarlijke stoffen dringen door, en eigenlijk is het ook de verantwoordelijkheid van de vergunningverlenende overheid om in te grijpen en dit niet zomaar te laten begaan. Zeker niet als er een nieuw dossier aankomt. Dit stort is echt een gevaar voor de volksgezondheid. Ik treed volledig de collega bij.

Dank u.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde De Padt

Mijnheer de Voorzitter,

Het zou in strijd zijn met de beginselen van duurzaam beleid, om hier uitvoerig te gaan antwoorden op een dossier dat ik in feite niet ken. Het is een dossier dat dateert van 1996 en mijn memorie reikt niet zover terug dat ik kan oproepen wat dan beslist is. Maar als de collega daar wat meer uitgebreide informatie over wil, kan ik dat morgen of volgende week doen. Ik weet niet of de raad daar veel boodschappen gaat aan hebben om hier opnieuw de historiek van het slibstort in de Callemansputte in Zelzate te berde te brengen. Ik geloof trouwens dat dat ook destijds al gebeurd is maar ik ben perfect bereid om u alle informatie te geven. Ik zal mijn administratie de opdracht geven om mij daar op de meest uitgebreide wijze over in te lichten en volgende week, of wanneer het u belieft, zal ik hier uitleg over verschaffen.

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De boodschap, Mijnheer de Gedeputeerde, is inderdaad niet dat we over het dossier van 4 jaar geleden terug moeten discussiëren in de raad, maar de boodschap die ik hier vanavond wou meegeven is dat wij ons met hand en tand zullen verzetten tegen een nog verdere uitbreiding van het stort in Callemansputte. Ik heb goede hoop dat, wat ook de beslissing van de deputatie zal zijn, er wel iemand beroep zal aantekenen en dat dat beroep terecht komt bij de minister van Leefmilieu en dan reken ik enorm op mijn collega's van AGALEV.

Dank u.

De heer voorzitter

Ik zou voorstellen dat de 5 sprekers na mekaar de volgorde respecteren en dat dan pas de deputatie zal antwoorden.

De heer Lockefer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Wanneer we het informatieve gedeelte van de studie 'Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen' met name deel I, zijnde de 'Bestaande Ruimtelijke Structuur', er even op naslaan op bladzijde 33, dan lezen we in verband met de natuurlijke structuur, ik citeer : "Binnen de natuurlijke structuur in Vlaanderen is er een sterke ecologische samenhang aanwezig en treden belangrijke ecologische relaties op. De gebieden met een sterke interne samenhang en veel relatief ongestoorde ecologische relaties hebben een meerwaarde voor de natuur".

Voor onze provincie verwijst men naar 2 gebieden welke aan deze voorwaarden voldoen, namelijk De Vlaamse Ardennen en het Oost-Vlaamse Krekengebied.

Het zijn typische landschappen met een sterk regionaal karakter. Het begrip 'regionaal landschap' ligt dus in wezen niet veraf. Provinciaal betekent dit een organisatie waarin provincie, gemeentes, natuur- en milieuverenigingen, landbouworganisaties aanwezig zijn. Een organisatie die zich als doel moet stellen, ik citeer uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen : "Verbetering van de kwaliteit van landschap en natuur als keurmerk, met als troef het natuurgericht toerisme in de regio". Met andere woorden, natuur en landschap staan centraal, niet meer maar ook niet minder.

In onze provincie kennen we 2 regionale landschappen, namelijk 'De Vlaamse Ardennen' en 'Het Meetjesland'. Bij deze laatste wil ik even wat uitweiden, en dan wel in het kader van het project 'Euregio Scheldemonde', wat een samenwerkingsverband is tussen Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en Zeeland.

In het kader van wat men omschrijft als 'Interreg-programma's' wordt men flink bedeed met Europese gelden. Met name het deelproject 'Grensoverschrijdend Krekengebied' wordt rijkelijk bedeed. Vooraleer ik verderga wil ik toch nadrukkelijk zeggen dat ik dit initiatief ten volle steun. Laat daar geen twijfel over bestaan. Waarom dan deze tussenkomst ? Als men het heeft over 'Het Krekengebied' dan gaat het om een zone die zich uitstrekt van Knokke tot Antwerpen, langsheen de landgrens. Hierin valt het volledige Krekencomplex van Het Meetjesland maar, en dat schijnt men uit het oog te verliezen, niet het Krekengebied in het noorden van het Waasland. De landschappelijke en natuurlijke waarde van dit laatste worden niet meer in twijfel getrokken, integendeel.

Je zou dus verwachten dat het Wase Krekengebied, binnen het kader van die Interreg-programma's eveneens aan zijn trekken zou komen. Niets is minder waar !

Binnen het kader van Interreg I en II werd in het Wase Krekengebied geen enkel project gerealiseerd. Alle geldmiddelen vloeiden rijkelijk naar West-Vlaanderen, Zeeland en in onze provincie naar Het Meetjesland. Diegenen die de laatste nieuwsbrief thuis hebben gekregen in verband met 'Euregio-Scheldemonde' moeten daar maar eens in bladeren en dan zien zij duidelijk dat wij inderdaad door de zeer grote mazen van het net vallen. Een wonderlijke zaak of niet ?

De redenen waarom dit een zwaar euvel is binnen ons provinciaal beleid, en dit in het kader van Euregio-Scheldemonde, is mij bekend. Het heeft te maken met plaatselijke toestanden van polderbesturen die langs geen kanten bereid zijn om daar iets voor te doen.

Ik doe een oproep naar de deputatie, om zoals het hoort bij een goed bestuur, ook hier de nodige initiatieven te nemen, zoals gebeurd is in De Vlaamse Ardennen en Het Meetjesland, zodat wij binnen afzienbare tijd eveneens van een Waas Regionaal Landschap kunnen spreken, met als kerngebied het Krekencomplex van Sint-Gillis, Meerdonk, Kieldrecht en Kallo.

Dank u.

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Een zeker optimisme moedigt me aan om hier inderdaad het voorstel te ontwikkelen. Ik lees en hoor tenslotte dat de opzet die gebeurd is voor De Vlaamse Ardennen en Het Meetjesland, waarbij de provincie zich inderdaad voor de ontwikkeling van die regionale landschappen als coördinator gesteld heeft, van de grond komt, en dat binnen alle mogelijke spanningen die zich tussen belangengroepen kunnen voordoen. Niettemin is er toch in de loop van de voorbije jaren vooruitgang geboekt en dit tot tevredenheid van alle betrokkenen. Met andere woorden, wat daar mogelijk was en is, in Het Meetjesland en De Vlaamse Ardennen moet ook mogelijk zijn in de regio die ik zou willen voordragen,

Mijnheer de Voorzitter, aan de deputatie ter verdediging als regionaal landschap. Ik heb er uiteraard geen enkele moeite mee dat collega Lockefeer een ander landschap voordraagt, integendeel. Ik denk dat, als we in Oost-Vlaanderen kunnen komen tot de ontwikkeling natuurbehoud en natuurversterking in diverse regio's, dat wij daar uiteindelijk alleen maar het geheel van onze provincie mee dienen. Ik stel dat niet in concurrentie, ik stel dat niet als evenwaardigheid, ik draag het naar voor naast datgene wat de collega terecht heeft naar voorgebracht. Het is echter spijtig dat we hier niet beschikken over de nodige audiovisuele middelen om dit dossier voldoende sterk te onderbouwen. Ik heb dat gisteren nog gehoord van collega Bottequin, die zegt : "Indien ik datgene wat ik hier voorstel zou kunnen illustreren met plannen en met diaprojectie dan zou het duidelijker zijn voor iedereen". Dat geldt nog veel meer voor datgene wat ik te vertellen heb, namelijk dat voorstellen van die bosrijke, natuurrijke regio, die ondanks alle ingrepen en evoluties, alles samengenomen nog een deel gaaf landschap is dat zich uitstrekt vanaf Mendonk, Terdonk, langsheen de Moervaart, de fameuze Moervaartdepressie - de Moervaart ooit een kanaal dat gegraven is door de Gentenaars om 'het moer', 'de turf', naar Gent af te voeren. Zij wonnen die in de streek Wachtebeke en in de richting tot en met Stekene binnen gewesten voor Gent destijds. Uiteindelijk werd dat afgevoerd langs het nieuwe gravenkanaal, maar ondertussen heeft zich in die depressie, die uiteindelijk de Moervaart en de Zuidlede zijn, een zeer bosrijk landschap ontwikkeld. De Moervaart sluit aan bij de Durme, die 26 km lang is, kronkelend en heel meanderrijk is. Hier en daar heeft men dat gecorrigeerd in de loop van de eeuwen maar uiteindelijk is dat nog altijd een zeer meanderende rivier, zich uitstrekkend richting Schelde. Ze mondt uit, zoals u weet, in Tielrode. Waar vindt u nog in Vlaanderen die ontzettende hoeveelheid uitgestrekte Meersgrond, open landschap, bosgebieden, kasteelparken, vroegere Veengebieden en huidige Veengebieden, bronbosjes.

DEBATTEN

Inderdaad, u vindt deze nog langsheen de Durme. Ik zou nog open landschappen kunnen citeren maar ik zal u dat allemaal besparen om de eenvoudige reden dat eventueel een opmaak van het dossier door de provinciale diensten, met het nodige kaartmateriaal, voor iedereen voldoende duidelijk zal maken welke kwaliteit dit gebied inderdaad inzake natuur vandaag nog heeft. Door het feit dat het 140 jaar geleden een stiltegebied was, is er toch een lichte daling van de belangrijkheid. Grote delen van de zone die ik voorgesteld heb waren stiltegebieden maar dat is ondertussen niet meer waar, volgens de rapportering van de eigen provinciediensten. Een groot deel van de Durmevallei, en ook een belangrijk deel van de Scheldevallei, is aangetast door zware metalen. Dat zijn 2 negatieve aspecten maar voor het overige, denk ik, kunnen alleen maar luisterrijke dingen gezegd worden, Mijnheer de Voorzitter. Het is een gebied dat perfect beantwoordt aan de normen die gesteld geweest zijn voor de erkenning als regionaal landschap. Het moet een typisch gebied zijn en dat is het zeker. Ik beweer niet dat het een uniek landschap is - er zullen in Vlaanderen wel vergelijkbare regio's zijn - maar het is zeker een typisch gebied. Die 30 000 hectaren beslaan het gebied vanaf het kanaal Gent-Terneuzen langsheen de Moervaart-Zuidlede tot aan Tielrode-Temse. Dat beantwoordt dus zeker aan die oppervlakte. Het is een gaaf gebied waarin een zekere samenhang te vinden is. Het moet ook vatbaar zijn voor natuurontwikkeling en men moet natuureducatie kunnen stimuleren. Dat is allemaal toepasselijk op die regio die ik voorstel. Het zou perfect blijken indien de provinciale diensten de opdracht kregen om nu reeds ter voorbereiding van het dossier, het nodige kaartmateriaal te verzamelen en kaartmateriaal uit te tekenen waar inderdaad al die verschillende natuurwaarden zouden ingebracht worden in deze regio die zich trouwens ook verder uitstrekt langs de Stekense Vaart richting Stekene waar u ook een aantal belangrijke bosgebieden en Meersgebieden hebt. Mijnheer de Voorzitter, het is zo dat, en dat bewijst meteen de waarde van dit gebied, reeds talrijke zones in die regio erkend zijn als natuurreserveaat. Met andere woorden dat bewijst alleen maar, dat daar een kapitaal aan natuurwaarde aanwezig is. Ik wil ervoor pleiten dat inderdaad die erkenning zou opgezet worden. Ik weet het, het is een hele procedure naar de voorlopige en definitieve erkenning toe. Dat zal allemaal nog niet voor morgen zijn. Wel ben ik ervan overtuigd dat eens het dossier opgestart is, het dossier perfect haalbaar is en dat het mogelijk wordt om heel veel geld te mobiliseren van Europa, van de Vlaamse regering, eventueel van privé-zijde, om datgene te bereiken wat moet bereikt worden, namelijk de ontsluiting van het gebied voorzover als nodig verantwoordt ook het verbinden van deze gebieden en vergeet niet dat naast de zone die ik voordraag, een provinciaal domein inbegrepen is, maar ook een aantal zones ondertussen gereserveerd zijn om als reserveaat te worden ontwikkeld. Heel die zone, heel die ontsluiting van dit gebied zou perfect kunnen aansluiten bij ons eigen provinciaal domein. Met andere woorden we kunnen daar een belangrijke meerwaarde in diverse opzichten tot ontwikkeling brengen

Collega's, indien ik gezegd heb dat datgene wat noodzakelijk is om erkend te worden aanwezig is, dan beroep ik me onder andere ook op dat fameuze ontwerp van 'Groene Hoofdstructuur van Vlaanderen' met hier de kaart van Oost-Vlaanderen. Ik weet dat dit ontwerp destijds heeft geleid tot heel veel discussie, heel veel spanningen en betwistingen allerhande. Wie van ons heeft niet sommige van deze vergaderingen daaromtrent bijgewoond? Maar wat me hier interesseert en wat uiteindelijk belangrijk is voor het voorgedragen dossier, is dat in die Groene Hoofdstructuur de hele regio inderdaad vanaf kanaal Moervaart-Zuidlede-Durme compleet ingetekend was, zelfs zich uitstrekkend richting Nederlandse grens. Niet in de richting van de heer Lockfeer, wel in de richting van Wachtebeke en Zelzate. Het is een argument, maar ik weet ook dat er andere dossiers in de loop van de jaren zijn voorbereid door de Vlaamse administratie. Dat er een natuurherstellingsplan is voorbereid door het Vlaamse gewest, enzovoort. Er is dus veel studiewerk verricht dat pleit voor het opzetten van dat regionaal landschap. Er zijn met beperkte uitgaven belangrijke verbeteringen te realiseren en ik ben ervan overtuigd dat de deputatie met grote kracht dit dossier ter hand zal nemen. Zij, de deputatie, moet tenslotte, de motor zijn in het geheel en moet dus de voordracht doen naar de Vlaamse regering toe. Vandaar dat ik op de deputatie reken. Dat dit moet gebeuren in overleg met diverse instanties spreekt voor zich. In die regio zijn niet alleen de gemeenten betrokken, het is een hele serie waarvan ik u de voorlezing spaar. Niet alleen natuurverenigingen zijn betrokken partij. Zij zijn zeer actief geweest in de loop van de voorbije 2 decennia en hebben in de regio heel wat kunnen behouden en verdedigen. Maar helaas is er het landbouwaspect dat men onmogelijk terzijde kan schuiven. Waar de landbouwexploitatie betrokken is zal overleg met de landbouworganisaties en met de betrokken exploitanten, eigenaars en gebruikers onvermijdelijk zijn. Vandaar dat ik er heel sterk wil voor pleiten dat naast het betrekken van de Vlaamse administratie als surplus - denk aan de dienst van de Tijgebonden Rivieren want u zit hier met de Durme en zijn specifieke problematiek - het absoluut noodzakelijk is om ook de Vlaamse Landmaatschappij te betrekken in dit dossier.

Ze zijn inderdaad bijzonder goed geplaatst om indien het noodzakelijk of wenselijk zou zijn, mee te werken aan landinrichting, landherinrichting en voor het opmaken en opvolgen van gebruiksovereenkomsten met exploitanten. Daarom is het belangrijk dat het ook zou gebeuren. Het provinciebestuur heeft er natuurlijk geen enkel belang bij dat allerlei onnodige en onwenselijke spanningen boven water komen in dergelijk project. Ik heb verwezen naar wat ik in het begin gezegd heb, namelijk dat je in de zone Vlaamse Ardennen en Meetjesland hetzelfde fenomeen hebt. Die spanningen kunnen voorkomen worden door dergelijke organisatie. Met andere woorden, beter voorkomen dan op zijn beloop laten.

Mijnheer de Voorzitter, wat ik bij deze uitdrukkelijk vraag, is dat de deputatie opdracht zou geven aan de administratie om minstens een initieel dossier voor te bereiden ter voorlegging aan de achtste commissie. Ik ben er dan ook van overtuigd dat, wanneer het eigenlijke kaartmateriaal met de aanduiding van de diverse waarden waarvoor ik hier pleit en het opmaken van een verbinding tussen die waarden, de commissie mijn standpunt volledig zal delen.

Dank u.

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Onder begrotingspost 87900/710-51 voorziet de provinciale begroting 2001, zoals trouwens ook de begroting 2000, een bedrag van 30 000 000 BEF voor de aankoop en/of onteigening van onroerende goederen en rechten voor eigen natuurgebieden.

Een niet onaardig bedrag dat de provincie toelaat waardevolle gebieden aan te kopen. Ik wil dan ook in die zin een voorstel doen zodat in 2001 de provincie zou overgaan tot de aankoop van een heel waardevol ecologisch en interessant natuurgebied.

Tussen de gemeenten Zelzate en Wachtebeke situeren zich de in de volksmond genoemde Wachtebeekse bossen. Een uniek bosgebied dat zich uitstrekt tussen de gewestwegen Zelzate, Wachtebeke, Langelede en Walderdonck.

Het gebied bestaat uit unieke dennenbossen en enkele zandruggen of duinen. Momenteel is het gebied grotendeels eigendom van het ocmw Gent en bezitten ook particulieren interessante grote percelen bos. Vandaag is het gebied ook nog één aan elkaar gekoppeld prachtig natuurgebied. Doch het voortbestaan wordt bedreigd. Want zowel het ocmw Gent als de particuliere eigenaars stellen hun bossen te koop. De kans is dan ook bijzonder groot, als de provincie hier geen initiatief neemt, dat het geheel verloren gaat, en diverse eigenaars, die geen oog hebben voor het geheel, het totale gebied in kleine stukken uiteentrekken. Dit zou bijzonder spijtig zijn, want hierdoor zou dit unieke bosareaal midden in de kanaalzone, compleet verloren gaan.

De Nederlandse overheid heeft het enkele kilometers verder niet zover laten komen. Hij heeft het natuurreservaat Caniesvliet volledig verworven. De volledige site tussen kanaal en tractaatweg wordt heropgericht en de natuurlijke verbinding met de Molenkreek te Westdorpe wordt hersteld.

Ook wij mogen de unieke kans die ons nu geboden wordt niet laten liggen. Het zou meteen een duidelijk signaal zijn naar de inwoners van de Kanaalzone dat de overheid het goed met hen voor heeft. Meteen kan aan die inwoners iets teruggegeven worden in de plaats van de ongetwijfeld vele hinder die zij ondervinden door te wonen in de drukke niet altijd zo gezonde kanaalzone. Ik denk maar aan de problematiek van het slib, de dioxine- en de pak's-vervuiling enkele jaren geleden in Zelzate. Het bos redden als het ware, en er opnieuw een aaneengesloten toegankelijk natuurgebied van maken voor iedereen, is dan ook mijn zeer concreet voorstel.

Het bos kan zowel van nut zijn als passieve en actieve recreatie, wandelaars, mountainbikers, joggers, en zelfs paden voor paardrijders kunnen er aangelegd worden. Daarenboven zou de provincie permanent kunnen instaan voor de bescherming van het bos en bosbeheersing zoals het moet.

Als u weet, Mijnheer de Gedeputeerde, dat het gehele gebied aansluit bij de Langelede, een idyllische waterloop waar de provincie al veel geïnvesteerd heeft naar oeverbeplanting, visplaatsen en visuitzetten toe, dat via de polders het gebied aansluit bij het Krekengebied, ben ik van oordeel dat wij deze kans niet mogen laten liggen. Ik durf dan ook met heel veel aandrang vragen dat de deputatie mijn voorstel ernstig zou willen nemen en volgend jaar zou overgaan tot de aankoop van dit prachtig bosgebied.

Dank u.

DEBATTEN

De heer Hertog

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Daar het al laat is, ik verkouden ben en de andere collega's reeds het belangrijkste gezegd hebben met betrekking tot de ontwikkeling van het Waasland tot een regionaal landschap ga ik het zeer kort houden. Ik zou er enkel nog willen aan toevoegen dat ik aan de deputatie zou willen voorstellen om ook na te gaan of het mogelijk is, in deze regio die toch sterk verstedelijkt is - de 3 gemeenten Lokeren, Sint-Niklaas, Beveren, de 3 buurgemeenten samentellend toch ook een 150 000 inwoners - om actief aan bosontwikkeling te doen.

Ik weet bijvoorbeeld dat de intercommunale Land van Waas vorig jaar nog bekend gemaakt heeft om dit ook waarschijnlijk in de toekomst te gaan doen. Niet alleen maar het uitbouwen van industrieterreinen in het Waasland maar ook het ontwikkelen van bosareaal. Dat was het enige dat ik er nog wou aan toevoegen.

Dank u.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Wij kunnen het wel hebben over regionale landschappen, maar kleine landschapselementen betekenen een meerwaarde binnen die regionale landschappen. Ik wou het daar even over hebben evenals over het perceelsrandbeheer. Anders gezegd dat ons landschap een ietsje natuurlijker wordt of ietwat nostalgisch uitgedrukt : "Was het maar een beetje zoals vroeger."

Collega's, in 1970, het jaar der natuurbescherming, verscheen een merkwaardig boek met als titel 'Landschappen in Vlaanderen, vroeger en nu' en met als nog meer merkwaardige ondertitel 'Van groene armoede naar grijze overvloed'. Moest ik hier kunnen projecteren dan zou ik daar gebruik van maken, maar naar het schijnt is het te laat. Een niet-alledaags boek, dat als het ware uit 2 delen bestaat. Ontstaan met 70 jaar verschil, maar toch onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het globale kijkboek bevat een keuze van 60 reproducties van landschappen in Vlaanderen, door botanicus Jean Massart genomen tussen 1900 en 1905 en anderzijds 60 foto's van diezelfde landschappen genomen in 1970. Bij het inkijken van dit fotoboek hoeft de ondertiteling geen uitleg meer. 60 Vlaamse landschappen uit het begin van deze eeuw worden geconfronteerd met hun uitzicht in 1970. Het resultaat : in arren moede ! Collega's, moesten we vandaag deze confrontatie nog eens overdoen, ik denk dat het resultaat schokkend zou zijn. Neem nu het Waasland, mijn thuisbasis, eveneens in het boek aanwezig met foto's uit Sint-Niklaas, Temse, Nieuwkerken, Tielrode en Hamme. Landschappelijk gezien gaat het typische Wase landschap met zijn bolle akkers omringd door Canadese populieren, er op dramatische wijze op achteruit. Dit niet langzaam maar in een ijl tempo. Ik trek hier hiet aan de alarmbel, maar ik luid zowat de doodsklokken.

Collega Liebaut, eveneens uit het Waasland, weet dat ik niet overdrijf. Integendeel, ik denk meer dat we op dezelfde golflengte zitten. Allemaal zien we het en hebben we er weet van. Soms snel en soms langzaam hebben we de verloedering van onze landschapstypen aan ons zien voorbijgaan.

Het oorzakelijk verband met onze vroegere ruimtelijke wanorde hoeft niet meer aangetoond te worden. De druk van de ongebreidelde woon- en industriële uitbreidingen zijn hier niet vreemd aan. Maar ook de landbouw gaat niet vrijuit : grootschaligheid, mechanisatie en teeltspecialisatie droegen hun steentje bij met betrekking tot de enorme verschraling.

Was de boer vroeger een landschapsbouwer ? Dat kunnen we helaas vandaag niet meer zeggen. Ik zou wel willen maar ...

Ik zie wat ik zie in mijn eigen streek ! Nog altijd verdwijnen er kleine landschapselementen.

- Canadese populieren gaan voor de bijl alsof ze goud waard zijn en worden niet herplant, met enkele uitzonderingen (tussen de straat waar ik woon en Nieuwkerken stonden vroeger 12 rijen, nu 0).
- Knotbomen (wilgen, essen en eiken) worden nog altijd vernield.
- Oude vlasrootputten (typisch voor onze streek) en drinkpoelen (met een botanische rijkdom) worden nog altijd gevuld en we hebben weer 200 m² maïs meer.
- De weinige houtkanten die er nu nog zijn worden afgebrand en goed gesproeid om zeker niet opnieuw op te schieten.
- Van hagen spreek ik niet meer.

Het proces van de totale verschraling leidt een eigen leventje ! Collega's, het kan ook anders ! Willen we in ons Vlaanderen onze kleinschalige landschappen met hun typische flora en fauna kansen geven, dan moet het roer dringend omgegooid worden. Alleen al om een stand-still-principe te behouden. Willen we vandaag de bestaanskwaliteiten van flora en fauna verbeteren dan vergt dat niet altijd de grote middelen, integendeel, vandaag is kleinschaligheid troef.

Kleine landschapselementen zijn uitermate functioneel binnen dit denk- en doekader (onder andere als broedplaatsen voor vogels). Ik wil hier toch wel eventjes verwijzen naar de realisatie van de provincie, met name de aanplantingen langs de watergang van de Hoge Landen. Daar wandel ik regelmatig en stel vast dat door het feit dat de provincie een aantal essen, eiken en heel wat klein struweel heeft laten aanplanten, ik daar weer de gele kwik, roodborsttapuit en veldleeuwerik aantref. Het kan dienen :

- 1) als verbindingselement waardoor de mobiliteit van heel wat dieren maar ook van planten optimaal zou kunnen zijn ;
- 2) als versterking van de populaties. Ik denk dan aan de vlinders.

Met andere woorden ik pleit hier voor een vrije baan voor flora en fauna. Denk maar eens even aan de wezel, de hermelijn, de bunzing. Meestal worden ze dood gevonden op de baan en worden we daarmee geconfronteerd. Dergelijke routes zouden voor hen een fijn dambordpatroon kunnen zijn. Voor wie meer uitleg wil, u kan me aan de bar vinden.

Het is onmiskenbaar dat landbouwers, ook vandaag nog, de grootste impact hebben op onze cultuurlandschappen, met andere woorden de open ruimte. Het spreekt uiteraard ook voor zich dat de economische realiteit niet kan worden genegeerd.

Concurrentieel gezien is de landbouw verplicht zich te richten naar nieuwe technieken en methoden. Alleen vind ik, dat dit niet alleen ten koste kan zijn van de ecologische diensten die natuur en landschap onmiskenbaar vervullen.

De uitdaging bestaat erin de landbouw in een bondgenootschap en in evenwicht met de natuur en met de leefomgeving te ontwikkelen. Het is dus niet alleen wenselijk, maar een noodzaak, de landbouw structureel in te schakelen in het herstel, de ontwikkeling en het beheer van landschappen. Ik heb vroeger genoeg verwezen naar Nederland en Denemarken. Op dit vlak, en dat heb ik al meerdere malen aangetoond, kan de provincie een belangrijke rol spelen onder andere via duidelijke informatie maar ook vooral via een geweerde waardering, via een betoelaging, hoe kan het ook anders.

Het bedrag dat in deze begroting is ingeschreven vind ik een beetje aan de magere kant. Ik zou zeggen mager spek, maar de dag van vandaag is er geen vet spek meer. Als we willen aanplanten met deze 750 000 BEF kunnen we amper een kleine 1 000 essen zetten, de heer gedeputeerde Verleyen kan dat nagaan. Dan zijn ze nog maar 5 à 8 cm dik en daar kan je dus niet veel met aanvangen. Bij de begrotingswijziging zit misschien wel een groen of rood ballonnetje met wat centen erin.

Wat het perceelsrandbeheer betreft lees ik : voor 1999 : 0 BEF, voor 2000 : 0 BEF en voor 2001 : een streepje. Is dat hier een algemene afgang van dit artikel of ... ? Ik begrijp het niet goed, maar het zal aan mij liggen.

Men spreekt nogal eens van : "Een druppel op een hete plaat" maar hier ontbreekt 'de druppel'. Ik zou zeggen, Collega's, ik ga hier nu eens een voorbeeld geven want ik ben een Hollander in hart en nieren, ik kan er ook niet aan doen. Ik ben op de grens geboren, toevallig in België gevallen, ga gewoon eens kijken in Zeeland, het project 'Haringvliet' en nu wil ik eens een getal aanhalen dat u misschien zal doen nadenken. Daar is een landschapsproject bezig waar 3 provincies Zeeland, Zuid-Holland en Noord-Brabant in samenwerking met de Nederlandse staat een bedrag op tafel leggen van 6 000 000 000 BEF.

Ik verwijs even naar Limburg. Ze vervullen echt op dat vlak een pilootfunctie. En ere wie ere toekomt. Ik krijg hier een prachtige brochure van Lokeren, 'Het Lokerse Natuurplan'. Elk beleid kan hier wonderen mee verrichten.

Ik doe een voorstel. Ik zou het golfterrein dat men in Puyenbroeck zou willen aanleggen in een goede eiken kast steken met 7 sloten erop en de vrijgekomen centen gebruiken voor het herstel van ons landschapspatrimonium. De Oost-Vlaming zal er zich wel bij voelen. Je zou ook de gelden kunnen gebruiken voor ons regionaal of stadsbos of Kloosterbos, ... Ik weet niet welke bossen er nog allemaal te koop zijn. Studies genoeg, denkstof genoeg. Ik wens de deputatie succes.

Dank u.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde De Padt

Mijnheer de Voorzitter,

Misschien eerst iets over de tussenkomsten met betrekking tot het beleidsitem 'regionale landschappen'. Ik denk inderdaad, Mijnheer de Voorzitter, dat de tussenkomsten die we hebben gehoord zeer waardevol en uiteraard ook voor onderzoek vatbaar zijn. Zoals de leden in deze raad weten, zijn er momenteel 2 regionale landschappen erkend in deze provincie, namelijk het regionaal landschap De Vlaamse Ardennen en Het Meetjesland. We moeten erkennen dat deze 2 regionale landschappen vrij goed werken. De Vlaamse Ardennen werkt al iets beter dan Het Meetjesland, niet alleen omdat collega Van Der Meiren daar een grote rol in speelt maar tevens omdat het al iets ouder is. Het Meetjesland moet nog een beetje zijn weg vinden maar levert toch ook goede prestaties.

We denken dat het gegeven 'regionaal landschap' door onze provincie zeer ernstig moet worden genomen. We hebben dan ook kennis genomen van een aantal verzoeken om in het Krekengebied, dat in het Waasland ligt, ook dergelijk dossier te gaan opstarten.

Wat het Krekengebied betreft, is het zo dat men in principe zou kunnen aansluiten bij Het Meetjesland als dusdanig. Er schijnen in het verleden contacten te zijn gelegd naar de gemeenten en polderbesturen waar de reacties op het eerste gezicht niet echt enthousiast waren. Ik denk dat naar aanleiding van de nieuwe installatie van de nieuwe gemeenteraden er opnieuw op dat vlak initiatieven kunnen genomen worden.

Wat het Waasland betreft, is het zo dat jullie weten dat we daar vorig jaar verslag over gegeven hebben en dat we bezig zijn in samenwerking met de Vlaamse overheid ter uitvoering van het bosdecreet een zogenaamde bosgroep op te starten. In het Waasland, gaan wij vanuit de overheid met de eigenaars van de bossen beheersplannen opstellen, zodat die bossen op een natuurrecreatieve wijze zouden ontsloten worden ten aanzien van mensen die ze gaan bezoeken en ermee kennis maken op verscheidene wijzen. We zijn bezig om dat samenwerkingsverband op te starten. In het voorjaar van 2001 zal een vzw opgericht worden waar alle partners bij betrokken worden. Van daaruit zou misschien ook iets moois kunnen groeien op het vlak van ontwikkeling van een regionaal landschap.

Maar u wilt Collega's, dat de erkenningsvoorwaarden en dergelijke meer, vrij stringent zijn. Anders uitgedrukt, dat de Vlaamse overheid er de eerste en de laatste hand in heeft. Wat wij voorstellen is, dat wij één en ander eens op een rijtje zouden gaan zetten en zoals collega Liebaut heeft gesuggereerd, dat we begin volgend jaar even alles aflijnen in een achtste commissie om te kijken welke mogelijkheden er zijn. We moeten ons ook goed voor ogen houden dat het wellicht onmogelijk is om binnen de kortste keren binnen Oost-Vlaanderen overal regionale landschappen te gaan onderbrengen. Dat heeft weinig kans van slagen. We moeten er eens goed over nadenken wanneer we een dossier opstarten waar het de meeste kansen heeft om door de Vlaamse overheid ook erkend te worden. Maar in het Waasland is het zo, dat wij hoop hebben dat het dossier bosgroep daar de aanzet zou kunnen zijn om tot het verder initiëren van een regionaal landschap eventueel over te gaan. Maar ik stel voor Collega's, dat we dat zouden bespreken in de achtste commissie. Misschien moest ik, Mijnheer de Voorzitter, daar in het begin van de tussenkomst mee begonnen zijn. In feite wat we hier zeggen wordt allemaal een beetje geënt op het milieubeleidsplan waar de ancients in deze raad vorig jaar kennis hebben mee kunnen maken en waar de nieuwe mensen binnen de kortste keren, Mijnheer de Voorzitter, via de achtste commissie, ook kennis zullen maken.

Dat is een milieubeleidsplan dat in feite een ideaalbeeld vormt voor de volgende 5 jaar en dus wat het milieubeleid binnen deze provincie zou moeten zijn. Het is ook een vrij omvangrijke boek (186 bladzijden) maar ik denk dat alles wat we hier nu zeggen moet teruggekoppeld worden naar een goedgekeurd milieubeleidsplan. Het is nu nog niet goedgekeurd omdat we voor de verkiezingen hebben gezegd dat het niet elegant zou zijn om de oude raad iets te laten goedkeuren wat de nieuwe raad zou moeten gaan uitvoeren en implementeren. Neen, dit komt nog op jullie af en zal ook een zekere openbaarheid moeten doorstaan naar de gemeentebesturen, zelfs naar de bevolking toe, weliswaar in een gereduceerde vorm. We zijn daarmee bezig, maar u zal hier datgene wat ik hier soms allemaal vertel allemaal kunnen terugvinden maar het is uiteraard altijd onder voorbehoud van goedkeuring van het milieubeleidsplan dat wij in de vorige legislatuur hebben opgestart. Dat wat de regionale landschappen betreft. Ik zeg het nog eens. De ervaringen die we daarin hebben zijn zeer goed en zijn ook wel attractief omdat je daar omgaat met de mensen van ter plaatse. We zien dat de gemeentebesturen daar vrij veel belangstelling voor hebben alsook de polderbesturen, de watering en natuurverenigingen.

Ik heb op dat vlak tot op heden nog geen aversie of strubbelingen ervaren. Door een goede samenwerking en goed overleg komt een ideale vorm van bestuur tot stand. Dat is een verhaal dat volgend jaar opnieuw wordt gespeeld in de achtste commissie.

Mijnheer De Vilder, wat het voorstel tot aankoop van het Kloosterbos betreft, is het zo - en ik heb dat ook al een aantal maanden terug in de raad weergegeven - dat de middelen waarover we beschikken in functie van de dossiers die voorliggen vrij beperkt zijn. We hebben in het jaar 2001 30 000 000 BEF ingeschreven voor de aankoop van natuurgebieden. Hetzelfde bedrag is dit jaar ingeschreven, maar er liggen toch nog een aantal dossiers op ons te wachten zoals :

- 1) de aankoop van een aanzienlijk bospatrimonium in de omgeving of in de regio van Merelbeke en die aankoop kunnen we situeren in functie van het regionaal bos waarover hier al is gesproken.
- 2) een mogelijke aankoop van het fort van Haasdonk, een mooi dossier waar vooral de gemeente Beveren ons heeft verzocht om initiatieven te nemen en waar wij vrij goede educatieve en recreatieve mogelijkheden zouden kunnen doen ontstaan.
- 3) de aankoop van het Kloosterbos in de buurt van de Gentse kanaalzone en de Wachtebeekse bossen. Dat is ook een goed dossier.

De bestendige deputatie heeft in dit verband beslist - gezien deze dossiers allemaal afzonderlijk op ons afkwamen - alles in een bundel te gieten in functie van ten eerste de beschikbare middelen en ten tweede de rijpheid van de dossiers. Wij verwachten het voorstel binnen de eerstkomende weken omdat ik ook opdracht heb gegeven wanneer er nog kredieten beschikbaar zijn, en gelet op het feit dat we toch met goede dingen bezig zijn, om die mogelijkerwijze nog uit te putten dit jaar. Het zal nu van één van de volgende deputatiezittingen afhangen om na te gaan, dit in functie van de stand van het dossier en de stand van de kredieten, welk bundel wij zullen weerhouden. Ik geloof, Mijnheer de Voorzitter, dat ik - onder voorbehoud van eventueel nog repliek op andere tussenkomsten - me daartoe mag beperken.

Mijnheer de Voorzitter, ik wist dat ik nog iets vergeten was in mijn antwoord op de vragen van de heer Lockefeet. Het zal echter een gedeeld antwoord zijn gezien ik zie dat collega Vercamer, wanneer het over landbouwers gaat, wellicht ook zijn zegje zal willen doen. Op het vlak van de landschapsontwikkeling is het zo, Collega's, dat wij daar uiteraard ook vanuit de deputatie en vanuit de provincie bezorgd over zijn. U zal dat trouwens weten want wanneer we kunnen, hechten we belang en tonen wij bezorgdheid voor de ontwikkeling van het landschap. Ik kan daar een aantal voorbeelden van geven, namelijk in het Scheldevalleigebied wordt het landschap in de uitvoeringsprojecten meegekoppeld via de BPA's in opbouw, dat weet u Mijnheer Lockefeet, en via de projecten van de Vlaamse Landmaatschappij. De regionale landschappen, en we hadden het daar al even over, koppelen ook de bescherming van het landschap mee in hun dagelijks beleid. Het is trouwens een opdracht. Ook in het Kreekenproject wordt in de huidige fase gewerkt aan een dijken- en fortentplan. Een eerste concreet project om dijken te herstellen in Assenede is in de maak, maar ook in de grijze projecten - het ROM-project in Gent en de Waaslandhaven - wordt uitermate rekening gehouden met het landschap als dusdanig. Ik denk dat dat ook één van de goede zaken is van het ROM-project om binnen dat economisch gegeven ook rekening te houden met het ecologisch gegeven. Ook voor Gent werd een landschapsplan opgemaakt waarbij uiteraard in functie van de hoofdontwikkeling van het gebied het landschap maximaal werd meegekoppeld. Ook in het komende milieubeleidsplan, ik heb er al naar verwezen, heeft u veel aandacht besteed aan het landschap als dusdanig. U veruiterlijkt uw bezorgdheid voor het landschap niet alleen met loutere betoelagingskredieten maar u moet - en dat is misschien ook het geval met duurzaam beleid - met alle dossiers die daarop betrekking hebben ook rekening houden. Dat lijkt me duidelijk. De menselijke logica zelf, met een goede ontwikkeling van ons landschap. Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Heel kort. Wat de bebossing betreft moet ik hier toch wijzen op het feit dat u weet dat de landbouw in het kader van het Structuurplan Vlaanderen 56 000 hectaren beschikbaar stelt . Er is een reductie landbouwareaal van 806 000 hectaren naar 750 000 hectaren. Van die 56 000 hectaren moeten 10 000 hectaren nieuwe bossen komen waarvan minstens 2 000 hectaren in Oost-Vlaanderen.

DEBATTEN

Dan is er ook nog de vraag waar we prioritair moeten in zijn. De collega weet dat ik hem steun en loyaal ben in zijn deel van het gezamenlijk beleid, maar ik moet toch de aandacht vestigen op het feit of het prioritair voor ons is, om bestaande bossen te kopen die beschermd zijn, waar de eigenaar niets anders mee kan doen vandaag, dan ze bos te laten zijn. Ze staan als groengebieden of bosgebieden ingekleurd op het gewestplan en zelfs als ze niet ingekleurd zijn op het gewestplan kunnen ze ingevolge het natuurdecreet niet meer veranderen. Als er een boom weg is moet die herplant worden of moet het in het kader van een bosbeheersplan zijn. Zelfs een fundamentele vraag : "Zijn we niet beter dat we onze aandacht prioritair vestigen op het aankopen van stukken tussen bestaande bossen en daar aan bebossing gaan doen ?". Ik denk dat dat een discussie is die we de komende jaren ook in onze raad zullen moeten voeren. Doen we er goed aan om met 30 000 000 BEF 30 hectaren te kopen of 30 hectaren nieuwe bossen aan te leggen ? Dat is ook een beetje het uitgangspunt van de studie rond het regionaal bos, rond het stadsbos Gent waarin men gezegd heeft : we gaan bij prioriteit kijken naar die zones waar reeds bossen zijn. Wij zijn er niet om erfeniskwesties op te lossen van families die plotseling 40 à 50 hectaren bos te koop hebben. Dat is ook soms de realiteit, dat is een fundamentele vraag en ik stel die als volgt als gedeputeerde : wij weten dat we in Oost-Vlaanderen tussen de 8 000 en de 12 000 hectaren landbouwareaal geel uit het gewestplan van kleur zullen moeten doen veranderen. Daar zullen minstens 2 000 hectaren van naar bossen moeten gaan. We moeten dát en terzelfder tijd de ruimtebalans goed voor ogen houden.

Ten tweede wat het pleidooi betreft van collega Lockefeer, voor een offensieve strategie binnen het kader van een nieuwe visie landschapsontwikkeling. Ik wist echt niet wat u ging vertellen vandaag, Collega, u zult me dat niet kwalijk nemen. Dat stond onder het fameuze artikel ondersteuning perceelslandsbeheer waar niets meer op voorzien is. We hebben daar een paar jaar geleden een klein krediet rond gehad om mee te experimenteren. De bedoeling was dat we bij die kleine experimentjes die we hadden gingen zoeken naar een rechtvaardige ondersteuning voor dat perceelsrandbeheer. We zijn daarin gelukt. Vandaag wil dat niet zeggen dat we niet meer aan perceelsrandbeheer doen, integendeel, maar dit is ingebed in de projecten landinrichting. U zult gezien hebben dat in het landinrichtingsproject Leie - Schelde op verschillende plaatsen aan perceelsrandbeheer gedaan wordt en dat dat wordt ondersteund en betoelaagd vanuit andere artikels. Ik ben natuurlijk blij dat u daar aandacht aan besteedt en het doet mij genoegen dat vanuit een onverwachte hoek, voor dit aspect dat ook een beetje onder het landbouwbeleid valt, steun krijg van u. Hetzelfde wat de kleine landschapselementen betreft. Het is dankzij de initiatieven die reeds een aantal jaren terug door de provincie genomen zijn, heel veel gemeenten ondertussen dit reglement over genomen hebben. Er zijn nogal wat gemeenten die onze criteria overgenomen hebben om dit onderhoud van de kleine landschapselementen op hun grondgebied te betoelagen. We zitten daar trouwens perfect in onze provinciale rol : motor zijn voor nieuwe initiatieven, dingen aanzwengelen en doen gebeuren. Als anderen dat overnemen is dat een ideaal ding om op gemeentelijk vlak te doen omdat de technici van de gemeenten, de technische diensten dat allemaal beter kunnen. Zij kunnen dat gemakkelijker in de gaten houden en controleren dan ons. Maar wij moeten die voortrekkersrol blijven spelen, vandaar dat relatief bescheiden krediet. Wat landbouw betreft, ik weet dat u, een verdediger bent van de dialoog tussen landbouw en milieu. Ik doe daar ook mijn best voor. We doen dat misschien vanuit een verschillende invalshoek maar we zijn veroordeeld om samen te werken. Maar landbouw doet ook maar wat de samenleving vraagt, zoals de politiek ook maar inspeelt op wat de samenleving vraagt. En dikwijls komen we een stapje te laat op nieuwe verzuchtingen die we vanuit de samenleving kregen. Dat geeft juist aanleiding tot spanning. U kent mijn stelling. Stelling is geen negatief fenomeen het is een positief fenomeen. Gespannen draad is een sterke draad. We moeten er alleen voor zorgen dat hij niet springt want dan breekt hij en dan is alles weg. We hebben nieuwe eisen in de samenleving voorzien. Er is in de jaren '50 en '60 tot in de jaren '70 gezegd aan landbouw : "U moet veel produceren, grootschalig, al die kleine landschapselementen weg...". Omdat we moesten zorgen voor de voedselveiligheid en dat was in het kader van zorgen dat er voldoende voedsel beschikbaar is tegen vaste prijzen, het hele jaar door. Vandaag heeft de samenleving andere eisen, ook ten aanzien van landbouw. Ze zegt aan landbouwwerk en landschapsopbouw mee te doen en dat doet men. Ik kan dat best illustreren aan de hand van wat er gebeurt met de ruilverkaveling. Ruilverkaveling was een instrument voor productiviteitsverhoging, grote blokken maken dichtbij de hoeven om ze gemakkelijk bewerkbaar te maken. Productiviteitstijging. We hebben gezien dat in de jaren '80 die ruilverkaveling geëvolueerd is naar ruilverkaveling nieuwe stijl. Het zijn vandaag de mensen die aan de ruilverkaveling meegewerkt hebben die meewerken aan de landinrichtingsplannen. We zien daar een evolutie in, we hebben daar op ingespeeld op die nieuwe behoeften en meer nog we kunnen het ons vandaag permitteren.

In dit kleine federale koninkrijk aan de zee in Vlaanderen, kunnen we het ons permitteren om vandaag die nieuwe maatschappelijke verzuchtingen te honoreren en te betalen. We hebben daar de middelen en de mogelijkheden voor. Het doet me plezier dat u zegt dat de boeren daar goed kunnen aan meewerken. Zij hebben know how en materiaal en weten dat ze daarmee ook een positief imago creëren voor hun sector. De samenleving is bereid daar een bundeltje vergoeding voor te betalen. Ik denk dat we op dezelfde lijn zitten. Daar waar het pas geeft, proberen we daar als provincie aan mee te werken. U hebt trouwens gezien dat in een hele boel acties van het landinrichtingsproject Leie - Schelde, wij daar onze rol in spelen in overleg met de Vlaamse Landmaatschappij, de natuursector en de landbouwsector. Het doet me plezier dat ook uw fractie achter dat beleid staat.

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Gedeputeerde, voor uw zeer korte tussenkomst. Maar om het tijdsschema niet in het gedrang te brengen en het hoofdstuk 'milieu, natuur en ruimtelijke ordening' af te ronden zou ik willen overgaan naar 'natuurbescherming'.

NATUURBESCHERMING

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Gezien het late uur en de bijna minimale deelname ga ik mij beperken. Ik zie dat zelfs collega Liebaut mij in de steek laat en ik denk dat er nog veel collega's deze avond één of andere vergadering hebben. Collega Gillis gaat zelfs naar de cinema. Dus dat ziet er niet bijster uit voor deze avond.

Gelach

De kwaliteit van de maatschappij heeft veel te maken met de manier waarop mensen met elkaar omgaan. En niet alleen met de manier waarop mensen met elkaar omgaan, maar ook met de manier waarop mensen met dieren omgaan. En de laatste tijd zijn we toch wel geconfronteerd met beelden die we liever niet hadden gezien.

Ik heb eergisteren een document in handen gekregen in verband met wat men omschrijft als 'Vogelbescherming Vlaanderen'.

Het is een merkwaardig document waarin vermeld staat wat zij dit jaar in Vlaanderen, en vooral in onze provincie, hebben gedaan naar vogels, zoogdieren, reptielen en amfibieën toe. Dat ontsnapt aan de meesten van ons, denk ik, maar zij die geconfronteerd worden met een gekwetst dier willen dat kwijt, willen dat het verzorgd wordt en willen dat het terug in de natuur uitgezet wordt.

Ik kreeg gisteren nog – alhoewel ik er niet bij betrokken ben – een telefoontje van een mevrouw die zei : "Ik zit hier met een Vlaamse gaai. U moet die komen halen."

Ik zei nog : "Het is wel flink uitgedrukt dat ik die moet komen halen."

"Ja," antwoordde ze, "want u bent van de Natuurbescherming en u moet daar om komen."

Wat doet men dan ?

Men rijdt daar om. Maar die Vlaamse gaai was niet meer op te lappen.

Er bestaat dus blijkbaar toch een organisatie die dat zeer efficiënt doet.

Het was mijn bedoeling een klein overzicht te geven, maar ik ga het niet doen omdat het te laat is. Ik ga het wel aan de deputatie geven.

U moet toch eens lezen wat die mensen dit jaar allemaal hebben gedaan.

Zij hebben 12 000 verhakkelde wezens terug opgelapt, in de natuur uitgezet, alles gedaan wat er moest gedaan worden, namelijk die gaan ophalen, verzorgen, enz.... Ik geef enkele cijfers, dit om u maar eventjes een idee te geven : 426 vinken, 137 blauwe reigers, enz...

Wat betreft de professionalisering van de Oost-Vlaamse opvangcentra voor vogels en wilde dieren wilde ik vragen of de deputatie rond de tijd van Kerstdag en nieuwjaar geen bijzondere inspanning zou kunnen leveren naar deze vereniging toe ?

Dank u.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde De Padt

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Wij hebben 250 000 BEF voorzien in onze begroting. Is dat veel, is dat weinig ? Ik weet dat eigenlijk niet zo goed.

Wat ik wel weet, is dat de mensen in de vogelopvangcentra zeer goed werk leveren. Dat is ook de reden waarom wij een aantal jaren terug hebben beslist om daar een ondersteuning aan te geven.

Het is goed pleiten om kredieten te laten verhogen, maar ik wens toch eens te verwijzen naar een aantal zittingen terug waar we alle geweld op onze kop hebben gekregen over het feit dat we zuiniger moesten zijn, dat de subsidiëringen moesten teruggebracht worden, dat de overdrachten te hoog waren, dat we meer aan eigen beleid moesten gaan doen, enz...

Men moet natuurlijk weten wat men wil.

Als men vraagt om meer te geven aan de vogelopvangcentra, dan moet u daar ook de consequenties bij nemen en mag u ons niet om de haverklap om de oren slaan met het feit dat we de belastingen verhoogd hebben om onze eigen werking te goede te laten komen en misschien ook om aan de vogelopvangcentra meer geld te geven.

Ik ging het toch zeggen hoor, Mijnheer Lockefeer, maar moest het zijn dat wij bij een eerstvolgende begrotingswijziging middelen hebben om daar mogelijkerwijze iets meer aan te geven, zullen we dat zeker overwegen. Maar dat is afhankelijk van de dossiers die op ons afkomen en de vragen die ons gesteld worden.

Men moet niet verwijzen naar de beelden die we recent hebben gezien. Het is een algemeen gegeven. Die mensen doen zeer goed werk. Dat wordt mij ook gemeld vanuit onze eigen diensten. En wanneer wij er ruimte voor hebben, zullen wij daar uiteraard iets bijkomstig voor doen. Maar nu hebben we hetzelfde bedrag voorzien als vorig jaar.

Dank u.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het is mij wel het dagje, vandaag.

Dit wil ik toch wel even integraal bekijken.

Er is een spreekwoord dat zegt : "Klop en er zal open gedaan worden." Sinterklaas is in de buurt, enz...

Er wordt dus veel geklopt.

Dit is mijn derde poging op rij.

Wat men dus ook moge beweren en hoe we ons best ook doen op alle beleidsniveaus : het gaat nog altijd niet zo goed met de natuur in Vlaanderen. Ook in onze provincie niet. Ondanks grote en kleine inspanningen gaat het nog steeds bergaf in ons kleinschalige Vlaamse landschap met de fauna en flora. Mensen die zich daarmee bezig houden, weten er toch wel iets over te vertellen.

Illustratief voor de verarming van de natuur is – en hier heeft de gedeputeerde gelijk in – wat wij prioritair willen stellen.

Is het belangrijk voor ons of niet ?

Sinds 1950 zijn er van de 1 300 hogere plantensoorten bijna 700 op achteruit gegaan.

Is dat belangrijk ? Voor mij wel.

Meer dan 90 soorten zijn verdwenen. Het aantal broedvogels is in dezelfde periode met éénderde afgenomen, gewoon verdwenen.

De achteruitgang van de natuur, waar we tenslotte allemaal uit voortstammen, is vooral zo ernstig omdat het tempo waarin het gebeurt maar niet afneemt. En één van de redenen die men mij altijd in mijn gezicht gooit, is : "Dat is de evolutie, man. Er komen wel nieuwe soorten."

Wel, dat is nu juist niet zo. De evolutie gebeurt langzaam. Er zijn maar zeer weinig soorten die snel evolueren en dat is bij de zeer lage dieren en planten.

Als ik het heb over allerlei inspanningen die geleverd worden, verwijs ik graag met klem naar de natuurbeschermingsbewegingen.

De SP zal weten dat eigenlijk zij ooit begonnen zijn in de jaren '30 met de eerste natuurbeschermingsverenigingen, waarvoor een pluim.

Duizenden mannen en vrouwen, allen vrijwilligers, zijn actief betrokken bij hogergenoemde problematiek. Praktisch alle natuurreservaten, alle natuurgebieden en in vele gevallen de kleine landschapselementen zijn in de loop der jaren onder hun impuls tot stand gekomen. Met nadruk durf ik te stellen dat er in onze provincie nog natuur is dankzij deze vrijwilligers. Als er zijn onder u die er nog aan twijfelen, wil ik hen eens een lijst van realisaties voorleggen. En menigeen onder u heeft hier al waarschijnlijk met volle teugen van kunnen genieten. Ik verwijs hieromtrent naar het bos in Ename, de Bourgoyenmeersen en het Molsbroek.

Maar koken kost geld en als ik dat zeg dan denk ik altijd aan gedeputeerde Wille. Ik kan die man niet uit mijn hoofd krijgen.

Maar ook voor deze verenigingen kost het geld.

En zoals vele initiatieven van vrijwilligers in Vlaanderen zijn zij – hoe spijtig het ook is – aangewezen op financiële hulp van overheden. Ik vind dat we de tijd van ballonnen verkopen en spiegeleieren bakken toch stilaan voorbij zijn. Men doet beroep op de gemeenten, provincies en het Vlaams Gewest.

Als men de subsidies vergelijkt – en ik heb er met de gedeputeerde al over gesproken – zijn ze van 2000 naar 2001 gehalveerd. Dit zet mij een beetje aan tot nadenken. Of is de begroting verkeerd? Maar de gedeputeerde zegt: “Bij de begrotingswijziging, Collega, dan gaat u wel heel tevreden zijn.”

Ik hoop het.

Ik had eigenlijk die 8 000 000 BEF liever ingeschreven gezien.

Waarom blijf ik hier nu op hameren, begroting na begroting? Maar waarschijnlijk is het nu mijn laatste keer. Omdat:

- 1) de natuurverenigingen een meerwaarde geven aan het natuurbehoud bij aankoop en beheer van natuurgebieden;
- 2) ze bij hun werking lokaal heel wat mensen betrekken. Veertien dagen geleden was het de Dag der Natuur. 12 000 mensen - 12 000 Vlamingen - waren er actief bij betrokken;
- 3) deze mensen vooral lokaal en kleinschalig werken, wat meestal soepel verloopt;
- 4) het beheer van natuurgebieden van vrijwilligers een enorme kennis en bagage aan ervaring veronderstelt, wat men toch ook niet mag onderschatten. En dat hebben deze verenigingen wel ter beschikking.

Mag ik, voor de laatste keer, aan de deputatie vragen om als ze in conclaaf gaat in verband met de begrotingswijzigingen in het voorjaar deze bedenkingen mee te nemen? De natuur kan er alleen maar wel bij varen en ik dacht dat het daarom ging. Of niet soms?

Dank u.

De heer gedeputeerde De Padt

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Dit was toch wel een belangrijke tussenkomst en ook een belangrijk artikel. 4 000 000 BEF voor de subsidiëring van aankoop van natuurgebieden door natuurverenigingen, Collega Lockefeer, is net hetzelfde bedrag als wat wij vorig jaar in de begroting hebben ingeschreven.

4 000 000 BEF was ook het initiële bedrag dat in de begroting 2000 stond. Wij hebben dat opgetrokken naar meer dan 8 000 000 BEF bij begrotingswijziging, dit om tegemoet te komen aan achterstallen die wij hadden opgelopen in functie van de vele aanvragen die wij hebben gekregen.

Dat is dan 8 000 000 BEF en meer geworden.

U kent ons milieubeleidsplan, Mijnheer Lockefeer. Daar staat 8 000 000 BEF in per jaar. En ik hoop dat we naar aanleiding van de besprekingen die zullen gevoerd worden om dat milieubeleidsplan ook effectief financieel te gaan uitvoeren, dat naar de toekomst toe ook 8 000 000 BEF zal kunnen worden ingeschreven.

Maar u kent de onaangename ervaring die we vorig jaar hebben meegemaakt.

Op het ogenblik dat de begrotingsbespreking werd afgesloten, werden wij in opdracht van deze raad en van de deputatie naar Geraardsbergen gestuurd om een stuk van het Raspaillebos aan te kopen. Wij werden op de openbare verkoop geconfronteerd met het feit dat de natuurvereniging ons afbood.

DEBATTEN

Wij stelden een bepaalde prijs in en het was in feite niet mooi om aan te zien dat een natuurvereniging een bestuur dat haar subsidieert om natuurgebieden gaan aan te kopen, aan het afbieden was.

Dus met ons eigen geld was men ons aan het afbieden.

Ik vond dat in feite niet echt mooi en ik heb dat nadien ook veruiterlijkt. Maar dat dossier is wel de aanzet geweest om gestructureerd overleg te gaan hebben met de natuurverenigingssector om het betoelagings- en aankoopbeleid van zowel de natuurverenigingen zelf als van de overheid even onder de loep te gaan nemen.

Persoonlijk ben ik er voorstander van dat de overheid verwerft, natuurgebieden in haar patrimonium opneemt, enz... maar middels een financiële tussenkomst of verloning de natuurverenigingen betreft bij het beheer van die natuurgebieden.

Dat is mijn persoonlijke mening en daar heb ik altijd voor gepleit.

Daartegenover staat dat de natuurverenigingen mij daarop antwoorden dat dat weliswaar een mooie gedachte kan zijn, maar dat het gegeven zelf, namelijk dat de natuurvereniging gebieden kan aankopen, haar eigen werking kan versterken. Men zegt mij dat men meer vrijwilligers naar zich toe kan krijgen wanneer die vrijwilligers beseffen dat het natuurgebied waarin zij werken hun eigendom is.

Dat is misschien een goed argument, alhoewel ik er bij blijf dat wij maximaal moeten streven naar het verwerven van natuurgebied door de provincie Oost-Vlaanderen zelf.

Waarom sterkt dat mijn gedachte ?

Omdat wanneer wij tegen de achtergrond van wat wij nu meemaken - minister Sauwens, de herkenbaarheid van de provincie, enz... - zelf zaken zouden gaan ontwikkelen, investeringen zouden gaan doen en de mensen dat zouden zien en vaststellen, dit volgens mij de herkenbaarheid van de provincies kan verhogen.

Wanneer men louter gewoon subsidieert – en ik maakte die opmerking trouwens in andere dossiers ook, bijvoorbeeld bij de aanleg van fietspaden – zou dat volgens mij wel tien keer moeten aangekondigd worden. Men zou zelfs een plakkaat moeten plaatsen aan het begin van dat fietspad met daarop de tekst “Dit is mede aangelegd dankzij de tussenkomst van het provinciebestuur” opdat de bevolking zou weten dat wij er ook nog zijn.

Het is een kwestie van informatie en communicatie.

Ik blijf daarbij, ook wat die natuurverenigingen betreft. Ik heb inmiddels al kunnen ontdekken, Mijnheer Lockefeet, wat die natuurverenigingen doen. Het zijn ook goede zaken. Ik ben trouwens zelf inmiddels al eigenaar geworden van 1 m² bos die men mij op een bepaald moment heeft verkocht, weliswaar tegen 1 000 BEF per m². Ik vond het goed gevraagd, maar goed.

Maar we moeten eens kijken - en dat overleg is bezig - waar we afspraken kunnen maken.

Bijvoorbeeld, zou de provincie in een bepaald gebied niet beter aan ontwikkeling doen en natuurgebieden aankopen ? En zou de natuurverenigingssector dan niet beter op een ander gebied werkzaam zijn ?

Daarover zijn wij structureel overleg aan het plegen. Maar ik zeg het nog een keer, en ik zal er misschien niet veel meer over te zeggen hebben op dat ogenblik : wat mij betreft mag het dossier - en het is ook de reden waarom het zo in het milieubeleidsplan is ingeschreven - mits goede afspraken met de natuurverenigingen verdubbeld worden.

Maar nogmaals met de overweging van wat is veel en wat is weinig en waar moet men de centen van de belastingbetaler aan besteden als u wilt dat de belastingen niet verhogen, nogmaals verhogen, enz... ? Moet men daar dan ook niet wat zuinig mee omspringen ?

Dat is mijn kleine beperkte gedachtegang.

Dank u.

De heer Lockefeet

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Wat het Raspaillebos betreft weten wij, Mijnheer de Gedeputeerde, dat het een flagrante communicatiestoornis was zonder weerga.

Over wie eigenaar is van die domeinen, is het te laat voor om daar nog een serieuze boom over op te zetten. Maar u hebt gelijk dat de provincie het gezegd moet krijgen.

Wij zijn eigenaar van een natuurgebied in Meerdonk. Wij hebben daar een oude schuur gekocht. En de provincie West-Vlaanderen – verschiet nu niet, Dames en Heren – heeft ons een zithoek geschonken met een plakkaatje erop met de volgende tekst : “Dit is een gift van de provincie West-Vlaanderen”. Daar kan de wandelaar ook van genieten.

Dus ik verwacht ook wel een plakkaatje van de provincie Oost-Vlaanderen.

Dank u.

Gelach

De heer voorzitter

Dat plakkaatje zal zeker wel geen probleem zijn, Collega Lockefeer.

EINDE VAN DE ZITTING